

čDOn-line

Jízdenky snadno a rychle

NAKUPUJTE
NA INTERNETU
LEVNĚJI

eTiket

www.eshop.cd.cz

TeleTiket

840 112 113

☎ **840 112 113**

💻 www.cd.cz, info@cd.cz

I. ČLTK

REVUE

**Lucie
Hradecká**
Sladké
odměny
od sestry

- Václav Klaus vyhrál a chválil
- Fitnesscentrum v novém hávu
- »Specialista« Rozhovor s Jiřím Fenclem

I. Č E S K Ý L A W N - T E N N I S K L U B P R A H A

OFICIÁLNÍ PARTNEŘI

TŘINECKÉ ŽELEZÁRNY

AUTO KOUT CENTRUM
www.autokoutcentrum.czČESKÁ PODNIKATELSKÁ
POJIŠTOVNA, A.S.MAXIMA
POJIŠTOVNA, a.s.

Vážení členové klubu,

letní sezona se nezadržitelně blíží ke konci a opravdoví milovníci tenisu už určitě s předstihem myslí na to, že nežijeme v pásmu věčného léta a že halový tenis v zimním období má také své kouzlo, někdy umocněné jen pozápasovým pivečkem v klubové restauraci, jindy návštěvou regenerace, whirlpoolu, sauny, páry nebo masáže. Znovu nastává období náročného stavění přetlakových hal, pokládání desek a umělých povrchů a přiznejme, že i zodpovědných kalkulací nad tím, zda při stále se zvyšujících nákladech na energie a mnoha dalších, spojených s halovým provozem, už nejsme v červených číslech.

Jsem ale optimistou a věřím, že většina z vás najde cestu do svého klubu a na své kurty i v zimním období, že výběr, který nabízíme mezi antukou a tvrdým povrchem, vám pomůže ve volbě a že se ani mimosportovní společenský život na půl roku nezastaví. Věřím, že i ti, kteří si z různých důvodů nekupují hodiny abonentní formou, občas po tenisu zatouží a na klubových internetových stránkách najdou volné hodiny k pronájmu a potkáme se s nimi i v zimě. A také věřím, že štvaničtí golfisté, kteří přes zimu holdují simulátoru, dají před návštěvou jiných golfových center přednost tomu »svému«, třeba i ve spojení s tím, že si pak zacvičí v nově vybaveném fitnesscentru a dopřejí si oběd nebo večeři v klubové restauraci.

Těším se na častá setkání s vámi i v podzimních a zimních časech na Štvanici!

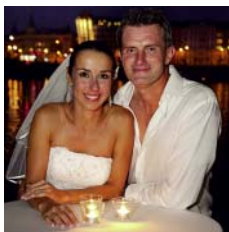
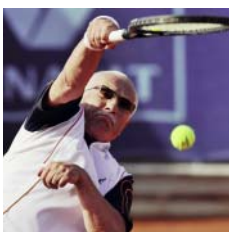
Vladislav Šavřda, manažer klubu

Třetí triumf v Dublinu!

Už třetí vítězství v řadě přivezli mladší žáci I. ČLTk z irského Dublinu, kde se poslední srpnový víkend zúčastnili turnaje pořádaného v rámci sdružení stoletých klubů - Centenary Tennis Clubs. Ve finále porazil tým ze Štvanice na dvorcích Carrickmines Croquet & Lawn Tennis Clubu anglický Edgbaston Priory Club 8:4. Turnaje se zúčastnily ještě RC de Polo de Barcelona, RC Barcelona, RS de Tennis de Magdalena, Edgbaston a Cumberland LTC.

„Angličané přijeli jen s kluky, a tak si na finále »vypůjčili« nejlepší Irky, ale přesto jsme vyhráli,“ glosoval turnaj, který se hrál za chladného a deštivého počasí převážně na kurtech s umělým povrchem (pouze debly se hrály na trávě) kapitán týmu Jan Pecha a dodal: „Podle výsledků - protože jsme cestou do finále prohráli ve čtyřech zápasech jen jedno utkání a měli skóre 47:1! - to vypadá jednoznačně, ale řada zápasů byla vyrovnaná. Třeba Miriam Kolodziejová vyhrála třikrát až v super tie-breaku. Myslím, že naši žáci jsou vyhranější,“ popsal Jan Pecha. Za I. ČLTk hráli Robert Čížek, Antonín Bolardt, Lukáš Vejvara, Jakub Vladík, Miriam Kolodziejová, Markéta Vondroušová, Nina Holanová a Anastasia Detiuc. Děti bydlely tradičně po dvou v irských rodinách a poslední den jim zpestřila návštěva obřího nákupního centra.

Vítězný tým I. ČLTk s kapitánem Pechou

I. ČLTk REVUE - magazín I. ČLTk Praha
Produkce: EagleMedia. Texty: Jiljí Kubec. Fotografie: Pavel Lebeda (www.sport-pics.cz), Martin Sidorják, René Teuber, Lukáš Březina (www.protenis.cz), Jiří Koliš. Foto na titulu: Martin Sidorják. Grafická úprava: ©Kateřina Kuželová.
Tisk: Realtisk. Náklad: 500 výtisků.

03/ Úspěšný ECM Prague Open

06/ Stalo se / Zajímavosti z klubu

08/ Fitko a terasa v novém hávu

10/ Titul starších žáků a Martiny Borecké

14/ Lucie Hradecká: Sladké odměny od sestry

16/ Partneři klubu / Navatyp Group, a.s. - Petr Kuchár

18/ Václav Klaus vyhrál a chválil

20/ Pavel Korda: Nohy jsem piloval v Lucerně

26/ CTC/Návštěva z H.L.T.C. Leimonias

28/ Pavel Hučka »60«: Tančím, zpíval oslavenec

30/ »Specialista« Jiří Fencel

36/ Klubové dny na Štvanici

40/ Petr Vaníček: ANO na Den nezávislosti

42/ Na slovíčko... / Dušan Palcr

43/ Ve vzpomínkách Járy Bečky / Ladislav Žemla

Iveta Benešová se při ECM Prague Open probojovala do semifinále, nejdál z hráček I. ČLTk

ECM Prague Open 2009:

Úspěchy i show, která se líbila

Tři hráčky ze Štvanice mezi osmi, Iveta Benešová v semifinále a k tomu milé překvapení - nečekaný postup patnáctileté Zariny Dijas. ECM Prague Open, který se hrál prvně v červencovém termínu a s dotací 220 tisíc dolarů, byl pro I. ČLTk úspěšný a pro diváky i bez ATP Challengeru dost atraktivní. Vždyť v roli hvězdy přijela Nicole Vaidišová (byť roli dívky z plakátu nezládla a turnaj pro ni skončil už v prvním kole) a zábavu obstarali při exhibici tenisoví Rolling Stones (jak řekl Pat Cash), totiž vyhlášení klauni Henri Leconte s Mansourem Bahramim a s nimi právě wimbledonský šampion Cash.

„Po sportovní stránce mě potěšilo několik věcí. Samozřejmě postup Zariny Dijas, která využila volnou kartu a postupem do čtvrtfinále si výrazně pomohla na světovém žebříčku. Líbil se mi zápas Karolíny Plíškové s Ivetou Benešovou, který naznačil, že se Karolína vyvíjí a může se začít měřit se špičkovými hráčkami. A samozřejmě - tři hráčky I. ČLTk ve čtvrtfinále turnaje, to je úspěch,“ komentoval turnaj manažer klubu a ředitel turnaje Vladislav Šavřda.

Vítězka ECM Prague Open 2009 Sybille Bammer

O vikendu pobavili diváky Henri Leconte...

...a svérázný tenisový klaun Mansour Bahrami

ECM Prague Open, jehož je I. ČLTK spolupřadatelem, sice na týden omezil možnost hraní pro členy klubu, na druhou stranu jim dal možnost vidět na domácích kurtech světový tenis a hráčky jako Schiavone, Bammer nebo Vadišová, navíc v soubojích s tenistkami domácího klubu, které na Štvanici často potkávají.

„Z pozice ředitele Prague Open jsem přesvědčen, že se na Štvanici hrál kvalitní turnaj. Asi nejpříjemnějším zjištěním pro mě bylo, že exhibice - samozřejmě při správné volbě akterů - dokáže přitáhnout diváky a pobavit je. Myslím, že mnohonásobné opakování představení Leconta, Cashe, Bahramiho a Ulihracha v televizi je důkazem, že se jejich tenis i legrácky líbily.“

Karolína Plíšková narazila hned v prvním kole na Ivetu Benešovou a držela se statečně

Po výhře nad Kvitovou s trenérem Jandusem

Ve čtvrtek večer, uprostřed ECM Prague Open, si štvanický šéftrenér Jaroslav Jandus vychutnával na Staroměstském náměstí dvě vítězná mojita. Měl důvod. ZARINA DIJAS (15), které se v klubu věnuje od jejích deseti let, porazila po nejlepší juniorce světa a vítězce z Roland Garros Francouzce Mladenovič také Petru Kvitovou a stanula ve čtvrtfinále turnaje WTA Tour s dotací 220 tisíc dolarů! V patnácti, dokázala to ještě o rok dřív než loni Karolína Plíšková.

„Mám radost, Zarina si to zaslouží. Jestli existuje nějaká spravedlnost, jednou se protlačí hodně nahoru. Dělá pro to maximum, a nejen na kurtě,“ říkal zkušený trenér chvíli po zápase. „Když je nemocná, tak aspoň cvičí nebo stínuje údery. A hlavně mě při tréninku pořád táhla na kurt, nemusím ji k trénování přemlouvat.“

Týden před turnajem na Štvanici vyhrála Zarina jako nejmladší hráčka v pětadvacetileté historii turnaje pětadvacítku ve Stuttgartu, kde z ní byli všichni doslova na větvi. Aby ne, do hlavní soutěže se protlačila až jako poslední a pak soupeřky jednu po druhé srovnala. I Maďarce Marosi uštědřila ve finále výprask - 6:1, 6:2.

Zarina při čtvrtfinálovém utkání ECM Prague Open proti Benešové

Zarina Dijaz

Jestli existuje spravedlnost...

Německým novinářům potom bez obalu řekla, jaké má plány: „Do konce roku bych se chtěla dostat do stovky, nebo i výš. A jednou bych ráda byla světovou jedničkou.“

V polovině července na Štvanici potvrdila, že to nejsou plány nijak přehnaně smělé. Až ve čtvrtfinále zastavila její postup pavoukem domácí favoritka Ivetu Benešová. A Zarina se na sebe zlobila! „Mohla jsem ji porazit! Vedla jsem 4:3 v prvním setu a Ivetu byla dost nervozní, ale já udělala spoustu chyb a set jsem prohrála. Pak už si Ivetu věřila. Jsem trochu zklamaná, protože jsem určitě měla šanci,“ mrzelo ji bezprostředně po zápase. Mimochodem - na tiskovce působila ještě mnohem nervozněji než na centrurtu. „To jsem nepůsobila, tak to prostě bylo,“ směje se.

Turnaj na Štvanici prý uvnitř prožívala ještě tři čtyři dny. „Ne, že bych nespala, ale pořád jsem byla plná dojmů, měla radost ze čtvrtfinále a současně byla zklamaná ze zápasu s Ivetou... Prostě jsem si to ještě chvíli rovnala v hlavě, byl to můj největší úspěch,“ usmívá se.

Na Štvanici prožila i televizní premiéru, to když byl na obrazovkách její zápas s Kvitovou. „Věděla jsem to a byla jsem pěkně nervozní,“ přiznává.

A když pak dělala pod empajrem svůj první rozhovor... „Tak ještě víc,“ směje se. Po čtvrtfinále dostala i spoustu milých esemesek od příbuzných a kamarádek, ale taky blahopřání přes Facebook od lidí, které vůbec neznala. „A samozřejmě pochvalu od pana Janduse a od rodičů,“ culí se a pak dodá, že za čtvrtfinále dostala náušnice a počítač.

Úspěch na Prague Open ji vystřelil na začátek třetí stovky žebříčku WTA. To je ovšem Zarině málo. „Do 18. října - to mi bude šestnáct - můžu hrát už jen dva turnaje žen (*hráčky do šestnácti let směji hrát maximálně 10 turnajů dospělých za rok - pozn.*), ale pak už tolik, kolik budu chtít. Nechci říkat, kolikrát bych chtěla být v lednu, prostě chci co nejrychleji co nejvýš!“ Odpočítat prý už do konce roku příliš nemusí, pauzu měla kvůli nedávné viróze. „Aspoň jsem se po roce jela podívat za babičkou do Alma Aty, kterou jsem neviděla skoro rok,“ hledá něco pozitivního.

Právě návštěva rodného Kazachstánu jí ale pokazila kvalifikaci US Open - z tamní »padesátky«, kterou musela skrečovat, si totiž přivezla virózu. „Měla jsem teploty a zvracela jsem, ještě před odletem do New Yorku jsem netrénovala, bylo mi špatně.“

Prohrála jsem v prvním kole, jinak to dopadnout nemohlo. Mrzelo mě to, zrovna US Open, moc jsem se tam chtěla dostat...”

A tak Serenu Williams, u které obdivuje bojovnost a zarputilost i skvělé podání, zblízka ani neviděla a letěla na skok za babičkou a pak domů. „Zase jsem stihla první školní den v nové škole,“ usměje se »prvňačka« soukromé akademie obchodního managementu v Praze 7. Samozřejmě má individuální studijní plán, učit se bude muset na turnajích. „Zvládne to, je to chytrá holka. Do školy moc nechodila už teď a měla jedničky,“ usmívá se Jaroslav Jandus a zhodnotí její tenisové přednosti: „Má výborný return a solidní servis, snaží se hrát agresivně a hlavně je to bojovnice, která se na kurtě umí rvát. Nadto je cílevědomá. Jak jsem řekl - jestli existuje nějaká spravedlnost...”

Zarinu chválí i generální manažer I. ČLTK Vladislav Šavřda. „Na tenise je nejdůležitější hlava, a to je její silná stránka, hlavně pokud jde o ctíždost a touhu prodrat se do špičky. Ještě má pár technických nedostatků, ale vím, že na jejich odstranění pracuje. Ale především - myslím, že Zarina usíná a vstává s tenisem v hlavě, a to je ten nejennější element.“

Kempy prošlo třicet dětí

Léto na Štvanici, to jsou tradičně i tenisové kempy pro děti spojené s výukou angličtiny. Tři týdenní běhy, jeden v červenci a dva v průběhu srpna, měl pod patronací Jan Pecha, dvoufázové tréninky kromě něj vedla i Romana Mudříková a angličtinu děti učila lektorka Julie Fishman. „Kempy prošlo zhruba třicet dětí a věřím, že byly spokojené. Kromě tenisu a výuky angličtiny mohly využívat bazén, samozřejmě měly na Štvanici oběd. Myslím, že i pro rodiče bylo příjemné vědět, že je o děti celý den dobře postaráno,“ říká Jan Pecha.

Že byly děti na Štvanici spokojené dokládá i tahle fotka; vzadu uprostřed Julie Fishman, vlevo Romana Mudříková a vpravo Jan Pecha

Minikurt v Oboře Hvězda byl při Kašpárkohraní neustále plný

I. ČLTK se zúčastnil Kašpárkohraní

Premiérového dětského festivalu Kašpárkohraní se v polovině června v Oboře Hvězda zúčastnilo na třináct tisíc dětí a - také tenisté I. ČLTK. Klubovní tréninky uspořádali soutěže a hry, k dispozici byl i tenisový minikurt. „Neděli s dětmi v Oboře Hvězda jsme využili i k propagaci klubu a naší školičky,“ říká šéftrenér I. ČLTK Jaroslav Jandus. Kašpárkohraní se zúčastnila i fotbalová Sparta a ragbisté Tatry Smíchov, ale program festivalu byl velmi rozmanitý - nechyběla hudební vystoupení, divadelní představení nebo výtvarné workshopy.

Jonáš Forejtek z přípravy je šikula

Mimořádný zájem byl v létě o turnaje Uniqua Tecnifibre Cupu pro děti z přípravy. I. ČLTK navázal jako pořadatel na zimní turnaje a uspořádal pět letních akcí v tzv. kategorii Baby tenis plus závěrečné Masters. „Turnajů se účastnilo kolem padesáti dětí,“ říká Jan Pecha, který osmi- a devítileté tenisty v přípravce I. ČLTK vede. „Potěšil mě Jonáš Forejtek z naší přípravy, dva z prvních čtyř turnajů vyhrál a dvakrát byl ve finále. Je moc šikovný, navíc bude do přípravy věkem patřit i v příštím roce.“

terasy unhošť

projekt skupiny ECM

■ Voucher na kuchyni
v hodnotě 100 000 Kč
 ■ Golfové členství
pro celou rodinu
 ■ Internet, telefon a TV O₂
na rok zdarma
 Nabídka platí pro domy 1. etapy do 30. září 2009

FORMA NÁSLEDUJE FUNKCI

Unikátní projekt funkcionalistických vil v Unhošti

- Rodinné bydlení na dosah Prahy ■ Výborné spojení po silnici R6 ■ Vysoký standard a kvalitní materiály
- Plná občanská vybavenost města Unhošť ■ Příroda a křivoklátský les na dosah
- Sportovní vyžití v okolí, golf 2 km

Pro více informací kontaktujte: **+420 724 71 71 71**, jmastalka@ecm.cz

www.terasy-unhost.cz

Pohár zůstal v rodině

Přestože Vladislav Šavrdla v golfovém Winter Cupu, zimním turnaji na štvanickém simulátoru, titul neobhájil, pohár zůstává v jeho obýváku. Vítězkou se totiž stala jeho žena Andrea! Na cestě pavoukem pro 32 hráčů vyřadila mj. loňského finalistu Mirka Tomku nebo Františka Münstera. Koncovka byla snazší: Milan Šrejber si totiž na běžkách před semifinále zranil palec a František Foldyn se finále asi bál... Vítězce předal cenu prezident klubu František Stejskal (*na snímku*). Z avizované odměny - volných hodin na simulátoru - ale nebylo nic. „Za skrečované finále si je prý nezasloužím... Ale jako náplast jsem dostala tašku značky Honma,“ smála se Andrea.

Andrea Šavrdová s trofejí za vítězství, kterou jí předal František Stejskal

Fitnesscentrum je po rekonstrukci prostorné a světlé

Fitko v novém hávu

Dlouho plánovaná rekonstrukce klubového fitnesscentra je skutečností. Fitko vylepšené za 350 tisíc korun funguje ke spokojenosti všech hráčů, závodních i rekreačních, už od červencového ECM Prague Open. A doslova prokouklo!

„Sbírali jsme připomínky kondičních trenérů i hráčů a na jejich základě přistoupili k pořízení nových moderních strojů. Součástí rekonstrukce byla také instalace nové podlahy, která je praktická, dobře se udržuje a má i pěkný design,“ glosoval úpravy generální manažer I. ČLTk Vladislav Šavřda a kondiční trenér Pavel Janda dodal: „Vylepšení posilovny bylo nutné, některé stroje už byly zastaralé. Například »motýlek« neměl polohovatelná ramena, kladky byly lankové a místy se zadrhávaly. Moderní stroje už mají povětšinou kladky řetězové.“

Ve fitku přibyla především multifunkční věž s pěti stanovišti, na kterých lze procvičovat až dvanáct svalových skupin, nová je i polohovací lavice pro procvičování zádového svalstva a lavice na břišní partii. Už před časem přibýly lavičky pro cvičení s jednoručkami a benčpres.

„Je škoda, že se do fitka nevešly všechny stroje, které jsme chtěli pořídit,

nicméně pro kondiční přípravu tenistů je posilovna velmi dobře vybavena,“ říká Pavel Janda. Co je důležité - je také patřičně vytížena. „V kteroukoli denní hodinu tady někoho najdete. Jako klubový trenér ji využívám zhruba dvě hodiny denně, navíc ještě při individuálních hodinách s hráči. A jsou tady další trenéři, třeba Roman Bart, který má na starost Iva Mináře, Honzu Hernycha nebo Romana Jebavého. Právě pro tyhle »starší ročníky« je posilovna určena, žáci na ni mají času dost,“ říká Pavel Janda.

I Roman Bart si novou posilovnu pochvaluje: „Prostorově je o sto procent lepší než dřív. Kvůli stísněným podmínkám se hráči chodili rozcvičovat a protahovat do místnosti pod schody na centr, teď můžou v klidu chodit do fitka, klidně tři čtyři najednou. V tom vidím největší přínos rekonstrukce,“ říká. „Posilovna je teď vybavena opravdu dobře, i když samozřejmě existují i další stroje, které by bylo možné využít. Kromě toho ale prokoukla i po stránce estetické, je mnohem světlejší, prostě pěkná. A pokud vím, všichni, kdo ji využívají, si ji pochvalují.“

Sluší se dodat, že multifunkční věž i další stroje jsou od vyhlášené firmy Grūn.

Nová multifunkční věž

Rekonstrukce se dočká několik dvorců i šatny Terasa klubové restaurace...

Hosté klubové restaurace v průběhu letní sezony jistě ocenili nový stylový nábytek na terase. Elegantní stoly v kombinaci kov - exotické dřevo doplnila krásná vypletaná křesílka z umělého ratanu a kombinace materiálů i barev působí perfektně. „Veškerý nábytek v hodnotě téměř tři set tisíc korun jsme získali jako sponzorský dar od Plzeňského prazdroje, z klubové pokladny jsme hradili pouze dřevěné květináče kolem terasy a osvětlení,“ říká generální manažer I. ČLTk Vladislav Šavřda.

Zbrusu nová jsou i modrá sedadla na malých tribunkách kurtů číslo 2 a 4. Původní dřevěné lavice už dosluhovaly a moderní sedačky nabídl klubu za velmi výhodnou cenu Leo Jakimič ze společnosti Rehau, jež sedadla vyrábí.

Další vylepšení přijde na podzim: před začátkem zimní sezony by měly projít generální rekonstrukcí dvorce č. 1-4, a to díky grantu získanému od Magistrátu hlavního města Prahy. „Rekonstrukci provede odborná firma, která vymění nejen antuku, ale i spodní vrstvu do hloubky zhruba pětadvaceti centimetrů,“ vysvětlil Vladislav Šavřda. Před zimní sezonou je potěšitelné, že rekonstrukcí projdou i čtyři šatny včetně sprch, toalet, sanitárního vybavení, dveří a podhledů.

Nový nábytek na terase je velmi elegantní, dojem umocňují moderní svítidla a dřevěné obaly květináčů

Nové plastové sedačky jsou pohodlnější a lépe se udržují. I barevná kombinace dvou odstínů modré je pěkná.

Pavel Janda předvádí, že cvičení na nových strojích je opravdová radost

Jan Minář

Lukáš Vrnák a Tomáš Hanzlík, vítězové
Pardubické juniorky v deblu

Jaromír Bečka

Největší úspěchy hráčů I. ČLTk Praha v první polovině roku 2009

Muži

Jan Hernych

semifinalista dvouhry na turnaji ATP Tour v Záhřebu (USD 500 000), vítěz čtyřhry v Mnichově (s Minářem, USD 450 000)

Ivo Minář

vítěz dvouhry na ATP Challengeru v Sofii (USD 120 000) a v Barlettě (USD 50 000), vítěz čtyřhry na turnaji ATP Tour v Mnichově (s Hernychem, USD 450 000)

Martin Damm

vítěz čtyřhry na turnajích ATP Tour v Aucklandu (USD 480 750), Záhřebu (€ 450 000) a ve Washingtonu (USD 1 400 000), finalista v Dubaji (USD 2 500 000), Estorilu (€ 450 000) - vše s Lindstedtem
vítěz dvouhry na ATP Challengeru v Jersey (USD 50 000)
vítěz dvouhry na turnaji Futures v Opavě (USD 15 000)
a ve Stuttgartu (USD 10 000)

Ženy

Iveta Benešová

finalistka dvouhry na turnaji WTA Tour v Hobartu (USD 220 000), semifinalistka v Praze (USD 220 000), v Acapulku (USD 225 000) a v Monterrey (USD 225 000) a čtvrtfinalistka v Miami (USD 4 500 000)
finalistka dvouhry na turnajích WTA Tour v Istanbulu (USD 220 000) a ve Štrasburku (USD 220 000), vítězka dvouhry na turnaji ITF v Midlandu (USD 75 000) a v Belfortu (USD 25 000)

Zarina Dijaz

čtvrtfinalistka dvouhry na turnaji WTA Tour v Praze (USD 220 000), vítězka turnaje ITF ve Stuttgartu (USD 25 000), čtvrtfinalistka v Gifu (USD 50 000) a ve Fukuoce (USD 50 000)

Karolína Plíšková

Ksenia Lykina

vítězka dvouhry na turnaji ITF v Grade Grado (USD 25 000)
vítězka dvouhry na turnaji ITF v Grade Kurume (USD 50 000), čtvrtfinalistka v Gifu (USD 50 000)

Martina Borecká

finalistka M ČR ve dvouhře v Ústí nad Orlicí, vítězka M ČR do 18 let (Pardubická juniorka)

Dorostenci

Lukáš Vrnák

vicemistr Evropy v soutěži družstev do 16 let v Le Touquet (Borotra Cup), vítěz čtyřhry na M ČR do 18 let (Pardubická juniorka; s Hanzlíkem)
vítěz čtyřhry na M ČR do 18 let (Pardubická juniorka; s Vrnákem)
finalista dvouhry turnaje ITF 4 v Praze (Safina Cup) a ITF 4 v Poznani
finalista dvouhry TE 2 do 16 let v Brně
vítěz dvouhry TE 2 do 16 let v Hrádku nad Nisou

Tomáš Hanzlík

Tomáš Pitra

Jakub Eisner

Robin Jakimič

Žáci a žákyně

Petra Rohanová

finalistka dvouhry a vítězka čtyřhry na ME do 14 let v Plzni (s Pantůčkovou), členka bronzového týmu z ME družstev v Itálii, vítězka dvouhry TE 1 v Rakovníku, finalista TE 1 v Paříži a semifinalistka TE 1 v Tarbes
semifinalista dvouhry a finalista čtyřhry na ME do 14 let v Plzni, vítěz ve dvouhře TE 2 v Peci do 14 let, TE 1 v Rakovníku, TE 2 v Pavii a vítěz dvouhry na HM ČR v Prostějově
semifinalista dvouhry a finalista čtyřhry na ME do 14 let v Plzni, finalista dvouhry TE 1 v Rakovníku a TE 1 v Piešťanech
vítězka dvouhry na M ČR v Rakovník do 12 let, vítězka TE v Rakovníku a TE v Hrádku nad Nisou

Robin Staněk

Marek Routa

Miriam Kolodziejová

Nikola Schweinerová

Sandra Mateková

Markéta Vondroušová

vítězka dvouhry na HM ČR v Plzni do 14 let
vítězka dvouhry TE 3 v Mostaru do 14 let
vítězka dvouhry na Přeboru Západočeského kraje do 12 let

Jaromír Bečka: osmnáctý titul!

Nejen Benešová, Hernych a nejlepší junioři šíří slávu I. ČLTk. Mezi seniory sbírá úspěchy nestárnoucí Jára Bečka (83). V srpnu se probojoval do finále Mezinárodního mistrovství Německa v Rottachu v kategorii nad 80 let. „Už jsem toho měl plné zuby, v semifinále jsem strávil na kurtě přes dvě hodiny, ve čtvrtfinále skoro tři,“ usmívá se doyen klubu, jemuž sezonu pokazila červnová chřipka. „Skoro měsíc jsem nehrál, zvládl jsem jen domácí mistrovství ve Varech (finále dvouhry a vítězství v deblu - pozn.) a po nemoci Rottach.“

Bečkovi uteklo i oblíbené ME v Pörtlachschu a mistrovství Rakouska tamtéž. „Karlový Vary, Pörtlachsch, mistrovství Německa a Švýcarska,

to je teď můj grandslam,“ směje se Bečka, osmnáctinásobný mistr republiky ve všech kategoriích - první titul získal mezi juniory v roce 1943, poslední letos ve Varech! Kromě toho hraje každoročně i MS seniorů, loni byl v Turecku v osmičce. „Prohrál jsem s pozdějším vítězem Američanem Mortonem. Ale letos je turnaj v Austrálii a tam nepojedu, to je moc daleko.“ Ke konkurenci mezi seniory říká: „V mladších kategoriích bývá i sto hráčů, v té mojí výrazně méně, od osmi do třiceti. Holt se na naší generaci podepsala válka a komunismus...“ A pak se líšácky usmívá a dodá: „Šest hráčů na světě porazím jen těžko, s deseti hraju vyrovnaný zápas a ty ostatní porazím i bez tréninku.“

Starší žáci I. ČLTk - mistři republiky

Starší žáci mají titul!

Byla to skoro povinnost, vždyť Marek Routa, Robin Staněk a Petra Rohanová doma mezi staršími žáky nemají konkurenci. Za titul v soutěži družstev ale zasluhují absolutorium, finálové bitvy s Prostějovem jsou vždycky vyhecované a dramatické. Družstvo I. ČLTk vyhrálo tu poslední 30. srpna na Hamru 5:4, když vedlo už 5:2. Routa, Staněk a portugalská posila Frederico Silva vyhráli singly, těžký zápas zvládla i Rohanová a Routa se Staňkem pak zabodovali v rozhodující čtyřhře.

„Nejvíce si cením toho, že jejich hráčský vývoj pokračuje. Stejný tým, který vyhrál titul mezi mladšími žáky, vítězí i o kategorii výš, a to mě

jako trenéra samozřejmě těší,“ glosoval triumf I. ČLTk trenér Luboš Štych. Na titulu »Štvanice« má podíl i Frederico Silva, kterého (tradičně) »uložil« jako posilu Dan Filjo. „Znám se s jeho koučem i s ním, ale nebylo jednoduché ho na Štvanici přivést. Nakonec nám ale dal přednost před mistrovstvím Portugalska do šestnácti let. Dostal zajímavou nabídku a kluci si ho v týmu přáli, věděli, že zapadne,“ dodal Daniel Filjo.

Zlomovým zápasem finále byla bitva Staněk - Gorecký, ve které se Robin vyhrabal ze stavu 3:5 a 0:30 ve třetí sadě a nakonec ji vyhrál 7:6. Gratulujeme!

Družstvo mladších žáků I. ČLTk vybojovalo v Jihlavě 3. místo na M ČR družstev, v semifinále prohrálo po vyrovnaném boji s favorizovaným Prostějovem 3:5. V horní řadě zleva Markéta Vondroušová, Nikola Kohoutová, Miriam Kolodziejová a Robert Čížek, dole zleva Mikael Wondwosen, Antonín Bolardt, Jakub Vladík, Oldřich Pecha a Lukáš Vejvara

Martina Borecká: Triumf při rozlučce

Když člověk musí, nebo by aspoň »měl«, nebývá to snadné. MARTINA BORECKÁ (18) na Pardubické juniorce vyhrát dokázala a s juniorskou kategorií se rozloučila nejlíp jak jen to šlo. Ve finále porazila deblovou partnerku Kubičkovou z Prostějova 7:6, 7:5.

Dávno hrajete menší turnaje žen - jak velkou jste měla po vítězství v Pardubicích radost? „Velkou, juniorka má tradici a zvuk a já byla na turnajích ITF zatím nejdál ve čtvrtfinále, na desítku. Takže to pro mě určitě úspěch je.“

Který zápas byl v Pardubicích nejtěžší? „Asi třetí kolo proti Malečkové. Předtím jsem hrála dva snažší zápasy proti mladším holkám a tenhle byl o sto procent těžší. Malečková hrála opravdu dobře a vyhrála první set, našťastí jsem se zvedla a dotáhla to. Snadné nebylo ani finále proti Kubičkové, hlavně psychicky, protože se dobře známe, hrály jsme spolu i debly.“ (a vyhrály - pozn.)

Mezi juniorkami jste poslední rok, na žebříčku WTA kolem osmé stovky - co plánujete pro nejbližší měsíce? „Chci se samozřejmě posunout nahoru, ale budu muset zvýšit tempo. (usmívá se) Zatím mi to jde dost pomalu.“

Safina Cup: Tomáš Pitra ve finále

TOMÁŠ PITRA (16) předvedl na červencovém Safina Cupu jak naložit s šancí zahrát si turnaj ITF na domácích kurtech. Stejně jako o měsíc dřív v Poznani se prodral až do finále, kde ho udolal výtečný Brit Bettles, a získal důležité body. „Nebylo to snadné, Štvanice byla silnější než Poznaň a moc jsem chtěl uspět, protože to bylo doma a všichni mi fandili. Ale o to těžší to bylo. Tomáš Hanzlík taky moc toužil uspět, ale ta motivace ho svazovala a prohrál už v prvním kole. Mohl jsem dopadnout stejně,“ ohlíží se za Safina Cupem Tomáš. „Nejtěžší bylo asi čtvrtfinále s Rumunem Marasinem. Měl výborný servis a zápas ve svých rukou, ale já se držel a on to v koncovce třetího setu vystřílel, prostě to nezvládl.“ V Poznani to prý bylo jiné. „Bolelo mě rameno, skoro jsem nemohl hrát forhend, ale zase jsem od sebe nic nečekal a »vytůkal« to až do finále. Teď se chci dostat do první stovky a zahrát si příští rok nějaký grandslam,“ naznačuje další plány Tomáš.

Ředitel Safina Cupu a Pitruův kouč Daniel Vaněk si pochvaloval: „Safina Cup se nám moc hodí, je to turnaj kategorie IV a tím pádem není až tak silně obsazený, což dává našim mladým hráčům šanci vybojovat si body. Tomáš ji využil, ukázal, že je ohromný bojovník a zápasový typ, dokázal prodat snad víc než v něm je. Vyhrál tři těžké třísetáky a ukázal velkou vůli po vítězství.“

Safina Cup pomohl k prvním bodům i Davidu Šimůnkovi, který se probojoval do druhého kola dvouhry, ve čtyřhře bodovali Pitra a Eisner.

Tomáš Pitra při utkání Safina Cupu

Petra Rohanová (uprostřed) se spoluhráčkami ze »stříbrného« týmu na mistrovství světa Anetou Dvořákovou (vlevo) a Gabrielou Pantůčkovou a trenérem Filjem

Úspěšné léto Rohanové, Routy a Staňka

Starší žáci I. ČLTk odehráli skvělou letní sezonu, a zdaleka nejen díky zisku titulu na domácím šampionátu družstev. Petra Rohanová, Marek Routa a Robin Staněk úspěšně reprezentovali na MS a ME družstev i na evropském šampionátu jednotlivců. Děvčata vybojovala stříbro na MS v Prostějově, kde byli chlapci čtvrtí, a bronz na ME v Itálii (kluci pátí), na šampionátu jednotlivců v Plzni byla Rohanová ve finále a s Pantůčkovou vyhrály čtyřhru, Routa se Staňkem hráli semifinále dvouhry a finále debla!

„Především stříbro holek z Prostějova je ohromně cenné, ale i »bramborová« medaile kluků je - vzhledem k okolnostem - úspěchem. Staněk si totiž před odjezdem rozřízl nohu a nastoupil až ve třetím zápase turnaje proti Peru, Routa si pro změnu udělal v prvním zápase proti Australanům výron v kotníku. Přesto odehrál celý šampionát, vyhrál všechny singly a družstvo držel,“ glosuje šampionát družstev klubový trenér Daniel Filjo, jenž v roli kouče děvčat objel všechny zmíněné turnaje. Sluší se dodat, že Routu se Staňkem doplnil v týmu pro MS i ME Filo z Prostějova, s Rohanovou hrály Pantůčková (Prostějov) a Dvořáková (Beskydský TK Frýdlant). „Petra Rohanová

zahrála asi nejlíp na mistrovství Evropy družstev v Itálii,“ říká Filjo. „V životním zápase porazila Rusku Putincevu, tehdy druhou hráčku žebříčku čtrnáctiletých a dvacítku na žebříčku ITF do 18 let. Bylo to v semifinále, které holky bohužel prohrály 1:2. Měly i trochu smůly, rozhodující debl se totiž hrál za umělého osvětlení a Rohanová, která nosí brýle, s tím měla problém...“

Ve finálové skupině ME chlapců ve španělské Seville měli Routa, Staněk a Filo také pech - hned v 1. kole pavouka narazili na favorizovaný tým domácích Španělů, vítězů MS i ME, a po prohře už vzhledem k systému neměli šanci skončit lépe než na páté příčce. „V Seville bylo pětáctýřicet stupňů, umíte si představit, jak se v tom hrálo,“ ulevil si Robin Staněk. Ten byl s Routou krůček od titulu na ME jednotlivců v Plzni. „V deblu nás o titul připravily dva míče, prohráli jsme v super tie-breaku 10:8,“ ohlíží se za prohraným finále. S Routou už by mohli hrát snad poslepu. „Jsme sehraní, debl nás baví,“ říká Staněk a na otázku, jestli na sebe jako dva kohouti na klubovém smetišti nežárlí, má pohotovou odpověď: „Vůbec ne, jsme dobří kamarádi a hecujeme se, kdo je momentálně lepší,“ usmívá se.

Miriam Kolodziejová: Za titul kolečkové brusle

V červenci vyhrála MIRIAM KOLODZIEJOVÁ (12) domácí mistrovství mladších žákyň. Ve finále udolala deblovou partnerku Andreu Knutsonovou z Prostějova, s níž došla do finále čtyřhry. „Andrea po finále brečela, tak jsem se ji snažila utěšit, že hrála hezky, ale - moc to nepomohlo,“ vzpomíná na finále v Mostě Miriam.

S tenisem začala v pěti letech v Litvínově, kde bydlí, na kurty LTC Chemopetrol ji přivedla maminka. Začala ve školičce a přes přípravku prošla do mladších žákyň. Na »béčkovém« turnaji na Štvanici si jí před třemi lety všimla trenérka Magda Zemanová - od té doby jezdí Miriam na dva dny v týdnu trénovat do Prahy. „Hned na začátku jsme předělali forhend, to byl důležitý krok,“ říká Magda a Miriam se směje: „Držela jsem raketu jako Nadal, ani nevím, kde jsem k tomu přišla... Ale je dobře, že jsem držení změnila.“

Na Štvanici se jí prý líbí, hraje tady vždy v úterý a ve středu, ostatní dny v týdnu trénuje doma v Litvínově. V I. ČLTk se jí nejvíc věnuje Magda Zemanová, dohlížíjí na ni ale i další trenéři. „Nejhodnější je pan Štych a nejpřísnější...? Asi pan Filjo,“ culí se smíšek Miriam.

Magda Zemanová o ní říká, že má šikovnou ruku a technicky téměř bezchybné úder. „A i když je to moc hodná holka, zabíjíckej instinkt jí nechybí. Hraje agresivně, dokáže vytvořit ohromný tlak.“ Když se Miriam zeptáte, co jí trenéři vytykají, hned se rozesměje. „Já vím... Nohy. Měla bych líp běhat. Snažím se to vylepšit.“

Letos vyhrála kromě domácího mistrovství i turnaj kategorie A ve Zlíně a turnaje ETA v Rakovníku a Hrádku nad Nisou. „Ale největší radost jsem měla z titulu,“ říká. Jaká byla odměna? „Kolečkové brusle. A můžu si vybrat jedny tenisové šaty. Chtěla bych Nike, nejlíp žluté,“ culí se.

Miriam Kolodziejová při tréninku na Štvanici

Iveta Benešová v roli modelky značky Reebok

Produkty značky Reebok včetně obuvi EasyTone, kterou měla Iveta možnost vyzkoušet a díky které formujete postavu pouhou chůzí, je možné zakoupit ve značkové prodejně Reebok v Praze 4 - OC Arkády Pankrác. www.reebok.cz www.mujeasytone.cz

Lucie Hradecká

Sladké odměny od sestry

V Letňanech, kde bydlí rodiče, by si ráda postavila domek. „Podkrovní, se sedlovou střechou. Prostě takovej pěkný,“ usmívá se LUCIE HRADECKÁ (24), když mluví o snu, který pomalu dostává jasné kontury. „Představu už s přítelem máme, v jednom katalogu jsme se inspirovali. Teď na něj jen našetřit, pustit se do vyřizování všech možných papírů a - začít stavět. Ale letos ani příští rok to asi ještě nebude,“ usmívá se Lucka. Soudě podle jejich posledních výsledků se ale možná začne stavět už brzy.

„Už dlouho dělám pro svůj tenis maximum a mám radost, že je to konečně trochu vidět,“ těší se z úspěchů posledních měsíců. „Ale dělat něco napůl, ať je to cokoli, přece nemá smysl.“

Přesně takový je i Lucčin tenis. Razantní, agresivní. Dává do zápasů všechno, jako by hrála poslední bitvu v kariéře. Direkty z obou stran a především její podání jsou v ženském tenise smrtící, milé úsměvy a příjemné vystupování si nechává na chvíle mimo kurt.

„Lucka se prodrala do stovky a poznala, že může být nebezpečná i pro hodně dobré hráčky. Určitě je teď silnější psychicky, zvedlo se jí sebevědomí. Je to o to důležitější, že hraje riskantní tenis. Navíc má samozřejmě výhodu i v tom, že ji všechny hráčky ještě pořádně neznají,“ říká Jiří Fencel, který v roli Lucčina kouče na přelomu roku vystřídal Jana Příhodu, byť s ní hraje »pouze« jako klubový trenér a v I. ČLTK má na starost i další špičkové hráčky. „Žádnou radikální změnu v tréninku jsme neudělali, ale nový trenér je asi pro každého hráče určitým

impulsem a přinese něco nového, byť třeba podvědomě,“ přemýšlí kouč nahlas o tom, kde se vzalo zlepšení posledních měsíců.

„Spolupráce s Jirkou mi sedí. Snažíme se navázat na to, na co jsem byla zvyklá a některé věci vylepšit. Má zkušenosti, na okruhu už je dlouho, zná spoustu hráček a umí mě líp připravit na zápas,“ vypočítává Lucie přednosti ani ne roční spolupráce. „Potřebovala jsem vyhrát pár zápasů proti dobrým hráčkám, abych si začala víc věřit, ustálit výkony a neprohrávat s kýmkoli. To se mi teď celkem daří,“ hodnotí.

Na zahradě rodičů v Letňanech, která je dost velká na to, aby se »vešel« ještě jeden pěkný domek

Letošní výsledky? Pro Lucku určitě nejlepší v kariéře. Finále ve Štrasburku. Finále v Istanbulu. Čtvrtfinále v Praze. Taky dva triumfy na turnajích ITF v Belfortu a Midlandu. A k tomu druhé kolo v Paříži a skvělý zápas ve Wimbledonu se dvěma mečboly proti superstar Ivanoviči!

Od února je Lucie Hradecká hráčkou Top 100, v létě už se na žebříčku WTA našla na dohled první padesátce, byla třetí Češkou za Benešovou a Šafářovou! „Pár lidí už mi to řeklo, na žebříčku jsem výš a tím pádem trochu víc na očích, ale že bych o tom nějak přemýšlela nebo si to víc uvědomovala, to ne,“ usmívá se.

Daří se jí i v deblu, v červenci vyhrála (s Hlaváčkovou) šestý turnaj v kariéře v Bad Gasteinu a přiložila tím náplast na vyřazení v prvním kole dvouhry, vzápětí (s Voráčovou) sedmý

v Istanbulu. „Debl mě baví, hraju ho ráda, užije se při něm víc legrace. V singlu je na to člověk sám, ale mám ho radši. A jsem ráda, že jsem konečně přeskočila svůj deblový žebříček,“ culí se Lucie. „Největší plus ale je, že můžu hrát konečně dvouhru i čtyřhru na stejných turnajích. Dřív to nešlo, takže to kolikrát byla honička. Vzpomínám si, že jsem třeba sedm týdnů v kuse jezdila z turnaje na turnaj, ze singla na debla a naopak...“

Tenis posledních měsíců, to je pro Lucku mnohem víc radosti z tenisu i z výsledků. Bonbónkem, na který dlouho nezapomene, byl po něm zůstala maličko hořká příchut, byla bitva s Ivanovičem v prvním kole Wimbledonu. Už už se schylovalo k senzační výhře, Hradecká měla dva mečboly, ale vítězství jí nakonec proklouzlo mezi prsty...

„Po zápase jsem nevěděla, jestli mám brečet nebo se smát, byl to takový »mišmaš« všech možných pocitů. Samozřejmě mě mrzelo, že jsem to nedotáhla, na druhou stranu jsem byla ráda za takový zápas a skvělou zkušenost. Znovu jsem si ověřila, že i s těmi nejlepšími se dá hrát, že jsou k poražení.“

V čem je rozdíl oproti »normálním« soupeřkám? „Holka ze špičky vám dá jednu dvě šance ji porazit, ta, která je na žebříčku níž, jich nabídne víc,“ vystihuje Lucie největší rozdíl mezi hráčkami Top 10 a těmi dalšími. Díru do světa tak mohla udělat na trávě, jejím nejoblíbenějším povrchem je přitom antuka, na které vyrostla. Letos na ni uhrála finále ve Štrasburku i čtvrtfinále v Praze, na kurtech I. ČLTK, kde je »doma« už osm let. „Jsem tady od šestnácti, ale ani mi to nepřijde, hrozně to letí...,“ říká Lucie s dovětkem, že je na Štvanici spokojená, protože má v I. ČLTK skvělé podmínky.

V polovině července postoupila mezi posledních osm v ECM Prague Open po »přestřelce« se Špremovou a těšila se na zápas s Rakušankou Bammer. „Tohle je nejsladší letošní čtvrtfinále, protože je doma, mám tady hodně kamarádů, rodinu a známé,“ glosovala postup. Bammer, pozdější vítězka turnaje, ji však do semifinále nepustila, a tak si musela Lucie na lepší výsledek ještě pár dnů počkat. V Istanbulu pak potřetí bojovala o titul na okruhu WTA Tour. A potřetí prohrála - tentokrát jí nedopřála vychutnat pocity z premiérového triumfu Ruska Duševina, povolila jí jediný game! „Bylo to strašně rychlé... Myslela jsem, že se dám fyzicky lépe dohromady,

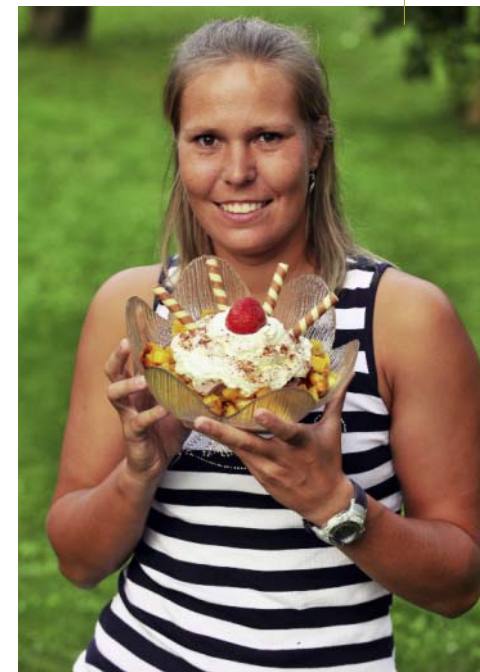
ale bohužel sil už moc nebylo,“ glosovala Lucie utkání, které trvalo necelou třicetivteřtinou.

Letos zaměstnává i starší sestru Petru. Ta ji už od šestnácti odměňuje za dobré výsledky zmrzlinovým pohárem. Proto jsme u sladké odměny za finále v Istanbulu nemohli chybět s fotoaparátem. A můžeme potvrdit: odměna to byla opravdu nejen zasloužená, ale i sladká, krásná a - vskutku obrovská. Kolik jich letos ještě bude?

S přítelem Pavlem

S pohárem od sestry, tradičním dárkem za dobré výsledky

Petr Kuchár, generální ředitel Navatyp Group, a.s.

Na Štvanici se mi lidsky líbí

Ve stavebnictví začínal jako dělník. Největší část profesního života prožil ve stavebním gigantu, společnosti Subterra; po víc než pětadvaceti letech tam loni končil jako generální ředitel, v křesle šéfa seděl dlouhých osmnáct let! Teď je PETR KUCHÁR (55), někdejší výborný hráč vodního póla, »hráčem« úspěšné stavební a developerské společnosti Navatyp Group. Od června 2008 je předsedou představenstva a generálním ředitelem.

Přiznejte se - používáte i v byznysu věci, které jste se naučil při vodním pólu?

„Úžasná otázka. *(směje se)* Vodní pólo je fyzicky velmi náročná a tvrdá hra, a to je stavebnictví taky. Ale určitě to není tak sprostá a záludná hra, jak se občas vypráví. Je rychlá, dynamická, výbušná a jak jsem řekl, taky tvrdá, ale myslím, že v byznysu se občas používají ošklivější věci než se dělají pod vodou v bazénu.“ *(s úsměvem)*

Co všechno se dělá pod vodou?

„Tak především - hraje se nad vodou. Někdy ale v zápalu boje chytíte pod vodou soupeře za to, co první nahmátnete. Za ruku, za nohu, za plavky...“ *(usmívá se)*

Jak dlouho jste hrál vodní pólo?

A na jaké úrovni?

„Asi od první třídy jsem chodil na plavání a od nějakých dvanácti, od starších žáků, jsem začal hrát pólo...“

...v krasobruslení se říká, že ti, kteří by se neprosadili jako sólisté, skončí v tanečních párech - není to ve vodním pólu podobné?

„Je. *(s úsměvem)* Ale my pólisté říkáme, že když přijde k bazénu trenér póla a hodí tam míč, ti zlobivější a hravější plavci si hned začnou házet a - už je chytil. Vůbec: plavání je krásný, ale má i mínusy: tréninky ráno a večer, porce ode zdi ke zdi, koukání na lajnu, s kamarády si popovídáte jen ve sprše, v šatně nebo v posilovně. Vodní pólo je proti tomu kolektivní a veselý sport, kreativní, střílíte na bránu, padá hodně gólů, zápasy běžně končí 9:7, 10:5...“

A kam až jste to dotáhl?

„Do ligy. Hrál jsem za Bohemians, za Slavii, také na univerziádách. Pólo je velmi náročné fyzicky, bez tréninku se hraje velmi špatně. Vrcholově jsem hrál asi do sedmadvaceti, ale žádné tituly jsem neposbíral. Ve federální lize byl totiž rozdíl mezi českým

a slovenským pólem, Slováci byli výrazně lepší. Měli lepší podmínky, ty měli proto, že byli úspěšnější, a úspěšnější byli proto, že byli v častém sportovním kontaktu s týmy z Maďarska. Tam je vodní pólo hodně populární, mají podmínky, termální bazény, jsou častými mistry světa. Někáký titul ale přece jen mám, z kategorie dorostu a juniorů.“

Chodíte si ještě zahrát?

„Nepravidelně, ale chodím, tenis už hrají určitě víc. Do bazénu chodím s partou veteránů, někdy dvakrát týdně, ale pak mám třeba měsíc i dva pauzu. Letos jsem si zahrál i na mistrovství Evropy seniorů v Rumunsku, v kategorii nad 50 let jsme skončili pátí. Asi před sedmi lety jsem hrál i na mistrovství světa veteránů v Casablance. To byl úžasný zájezd a navíc jsme skončili v naší kategorii druhí.“

S tenisem jste začal už jako kluk, nebo až později?

„Až zhruba v osmatřiceti, díky kolegům z práce. Hrál jsem na Slavoji Zbraslav, který jsme jako Subterra podporovali a kde mi dal základy Franta Budský. Později jsem přišel za kamarády na Štvanici. Tady na mně popracoval - jak s oblibou říkám - profesor tenisu a diagnostik Pavel Huťka, ale nejvíc toho se mnou odehrál Láďa Šavřda a teď často krvácím na kurtě s Danem Vaňkem.“ *(směje se)*

Jste hodně soutěživý?

„Jsem, možná i nadprůměrně, ale rakety už nelámu. Pochopil jsem, že když se nám nedařilo na pólu, bylo to tím, že nám prostě došly síly. To se mi u tenisu nestává, tam je to tím, že to prostě neumím. Nebo mám ještě rezervy v přípravě...“ *(směje se)*

Jaká je vaše největší zbraň?

„Říkají, že levá ruka a podání.“

A úspěch?

„Pár turnajů v deblu už jsem vyhrál, většinou tehdy, když jsem si vylosoval dobrého partnera.“

Hrajete i golf?

„Málo. Golf je na mě málo akční a moc dlouho trvá a ještě mi to bez tréninku moc nejde. Jedna trenérka golfu mi kdysi řekla, že se otáčím trošku jako skříň, že jsem určitě závodně plaval motýlka. Plavci mají totiž nejen skvělé srdce a plíce, ale i »trochu« svalů, které ovšem někdy u golfu překáží. Tělo se špatně uvolňuje, není dostatečně pružné.“

Kde ještě si nejraději vyčistíte hlavu po pracovním vypětí?

„Na koních. Za Prahou, u Stránčic, mám dva koníky, parkurové. Ten jeden je úspěšný, dokonce velmi. Jezdí skokové závody s licencovaným jezdcem, to já nejsem. Rád se občas svezu, skočím si, jen tak pro radost.“

Taky jste prý milovník dobrého jídla a vína...

„To sedí. Když jsme se Subterrou stavěli doly a tunely ve Španělsku, »propil« jsem se k tamnímu výbornému červenému. Takže španělské červené, nejlépe z oblastí Rioja a Ribera del Duero, mám opravdu rád. Bílé mám nejraději rakouské, z oblasti Wachau. Je tam vápenec a vína mají jemnou perlinku, jsou velmi svěží.“

Na chuť jste přišel i tenisu na Štvanici, dokonce jste od letošního roku ve výboru klubu...

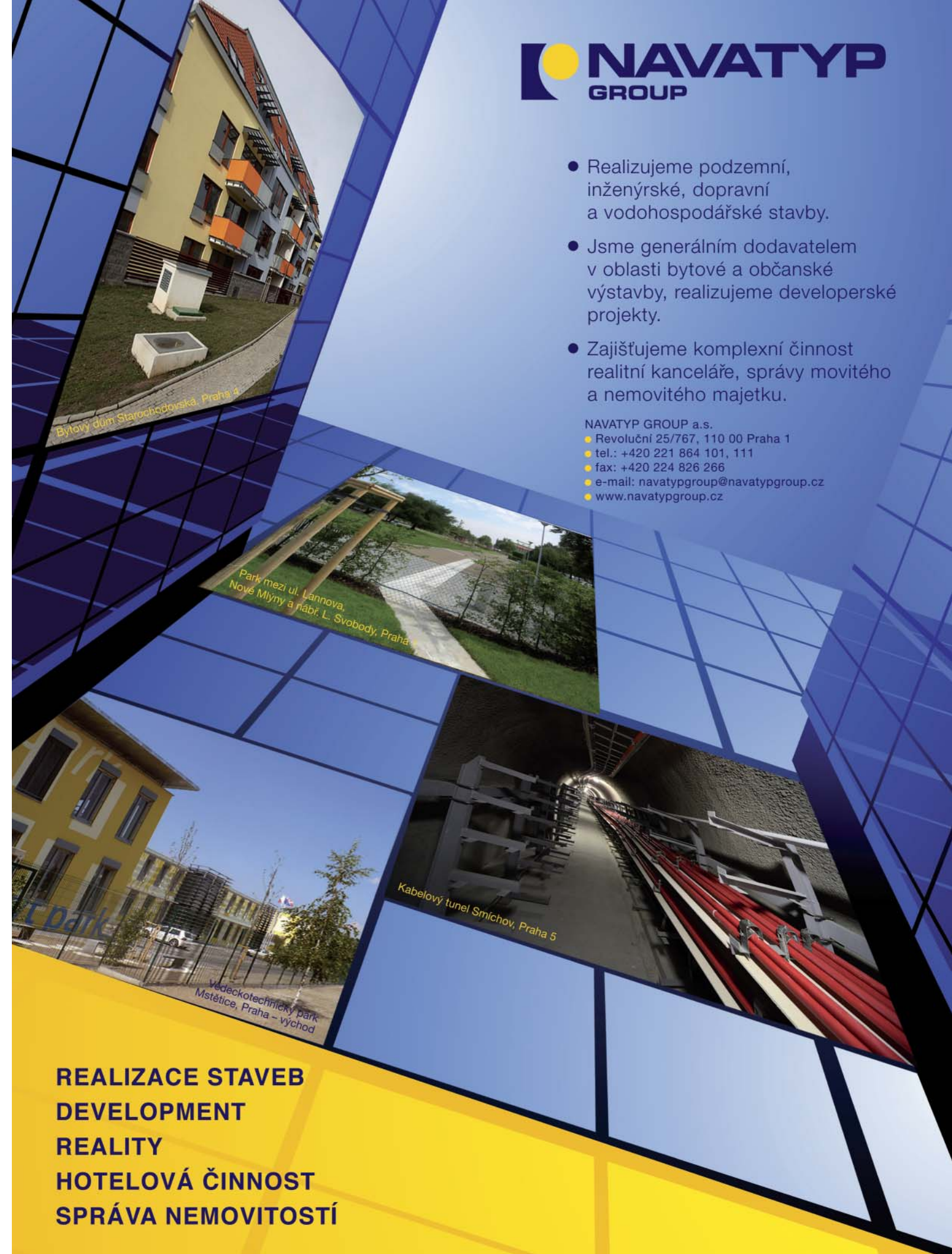
„Na Štvanici se mi líbí, je tady parta slušných a schopných lidí, prostředí, které se mi lidsky moc líbí. I to je samozřejmě důvod, proč klub podporovala nejprve Subterra a proč jsem partnerství s I. ČLTK přenesl i do společnosti Navatyp Group. Nabídka, abych se stal členem výboru klubu, mě doslova dojala. Chvilí jsem se kroutil, protože jsem říkal, že ve výboru tak slavného klubu by měli být především výborní tenisté nebo trenéři, ale nechal jsem se přesvědčit. Tenis mám rád, prostředí na Štvanici dobře znám a snad budu klubu svými kontakty a zkušenostmi užitečný. Mám i určitou praxi, asi tři roky jsem pracoval ve výboru TJ Slavia Praha.“

- Realizujeme podzemní, inženýrské, dopravní a vodohospodářské stavby.
- Jsme generálním dodavatelem v oblasti bytové a občanské výstavby, realizujeme developerské projekty.
- Zajišťujeme komplexní činnost realitní kanceláře, správy movitého a nemovitého majetku.

NAVATYP GROUP a.s.

- Revoluční 25/767, 110 00 Praha 1
- tel.: +420 221 864 101, 111
- fax: +420 224 826 266
- e-mail: navatypgroup@navatypgroup.cz
- www.navatypgroup.cz

**REALIZACE STAVEB
DEVELOPMENT
REALITY
HOTELOVÁ ČINNOST
SPRÁVA NEMOVITOSTÍ**

Okamžik po mečbolu - Václav Klaus a Jan Mertl právě vyhráli V.I.P. turnaj na Štvanici

Václav Klaus vyhrál (a jen a jen chválil)

Tradiční V.I.P. turnaj partnerů klubu a pozvaných hostů, mezi nimiž nechyběl prezident Václav Klaus, se poslední srpnovou neděli poněkud protáhl - finále skončilo až v sedm večer! Za krásného počasí se totiž k deblovým bitvám sešlo 22 párů, nadto velmi vyrovnaných. „Jsme rádi, že si všichni dobře zahráli, viděli jsme spoustu dramatických zápasů už ve skupinách,“ glosoval turnaj manažer I. ČLTK Vladislav Šavřda a pak dodal: „Tehle turnaj je každý rok poděkováním našim partnerům, bez jejichž podpory bychom nemohli dělat tenis na takové úrovni, na jaké ho děláme. A samozřejmě,“ pousmál se, „ne každý a ne vždycky má na turnaji pana prezidenta.“

Václav Klaus navíc turnaj vyhrál, jeho partnerem byl jeden z nejlepších hráčů klubu Honza Mertl. „Jak se hraje s panem prezidentem? Dobře, pořád mě chválí,“ usmíval se Honza před finále, zatímco Václav Klaus si naoko posteskl: „Tak trochu jsem si přál, abychom už prohráli, už ty čtyři sety cítím...“

Ranou pod pás finalistům bylo otevření grilu bezprostředně před finále, vůně pečeného masa se navíc linula až ke kurtu číslo 2, kde se hrálo. „Co když nezbyde? Že bychom si nejdřív něco dali a až pak šli na finále?“ uvažoval s úsměvem Jan Mertl. Finále ale nijak zvlášť dlouhé nebylo, nakonec - Vojtu Flégla na druhé straně kurtu po boku Antonína Jakubšeho už po semifinále chytaly křeče... „Ale na to, že jsem hrál po roce a půl, to snad tak špatné nebylo,“ usmíval se Vojta. O pár metrů dál »balil« primátor Pavel Bém - právě po semifinálové prohře s Fléglem a Jakubšem. Ve čtvrtfinále ale s Ondřejem Kramperou utekli hrobníkovi z lopaty, s párem Karel Feix - Martin Jiráček totiž prohrávali 2:5, ale ještě set otočili. „Když je trocha štěstí, podaří se ve sportu ledacos. Tak jako na horách. Potřebujete kondici, techniku, vybavení, ale hlavně štěstí,“ usmíval se Pavel Bém.

Do závěrečného pavouka se prodrali i Tomáš Vydra a Jára Bečka, nejstarší pár turnaje. „Dohromady je nám sto třicet tři let. A zhruba stejně tak dlouho jsme tady členové,“ smál se Tomáš Vydra.

Po deblových bitvách přišel v závěru krásného dne ke slovu relax, i u bazénu, ale hlavně dobré jídlo a pití a předlouhé debaty nejen o tenise...

Výsledky - semifinále: Klaus, Mertl - Chvojka, Nestršil 6:2, Jakubše, Flégl - Bém, Krampera 6:3. **Finále:** Klaus, Mertl - Jakubše, Flégl 6:3.

Vítězové s prezidentem klubu Františkem Stejskalem

Bekhend Karla Feixe, generálního ředitele společnosti Kapsch

Forehend Alfreda Brunclíka, generálního ředitele Ředitelství silnic a dálnic

Pavel Bém na síti; bodoval ale hlavně tvrdým podáním

Jára Bečka a Tomáš Vydra: dohromady 133 let a »skoro stejně tak dlouhé členství v I. ČLTK«

Před bojem, aneb trio František Stejskal, Petr Kuchár a Aleš Řebíček (zleva)

V zápalu hry - Miroslav Horák z Ferony a Jan Rybín

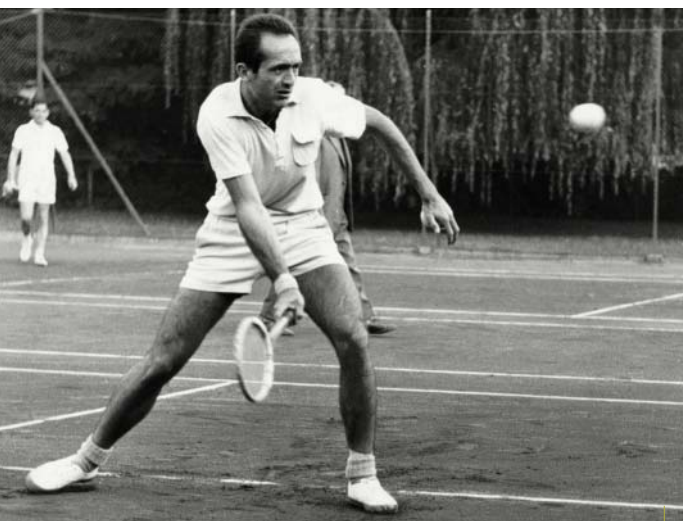
Maso z grilu vonělo široko daleko už ve chvíli, kdy šli finalisté na kurt

Pavel Korda: Nohy jsem piloval v Lucerně

Privilegium oslovovat ho »Huňáči« - to kvůli bujnému porostu na prsou - mají jen vyvolení. PAVEL KORDA (73) ale proslul především jako »Státní« - s touhle přezdívkou, odvozenou od funkce trenéra státní reprezentace, prý kdysi přišel Jiří Hřebec. Trenérskou legendu ze slavné dynastie Kordů provází po celý tenisový život, který je pevně spjat se Štvanicí. Od dvaapadesátého, kdy Pavel Korda na tenisový ostrov přišel jako talentovaný junior, je členem I. ČLTK, na starém centru sehrál spoustu velkých zápasů v lize i Davisově poháru. „Jsem štvanický patriot,“ usmívá se trenér, který stál i u triumfu v Davis Cupu v roce 1980 a odkoučoval celkem dvaapadesát zápasů v bojích o salátovou mísu, přičemž na Štvanici ani jediný neprohrál!

Pavel Korda strávil na Štvanici kus života

Kde ty roky jsou, aneb v dobách aktivní kariéry

Jako kluk jste hrál tenis, fotbal, basket, ale ještě v teenagerovském věku jste také závodně tancoval - jak to přišlo?

„Asi v šestnácti mě k tanečnímu mistru Landovi do Lucerny přivedla maminka, znala ho ještě z Pardubic. Tancování mě bavilo a tvrdím, že mi pomohlo i v tenisové kariéře. Nohy a ruce se zkrátka musely naučit poslouchat, byla to skvělá pohybová příprava. Tancoval jsem ještě i po vojně, i třikrát čtyřikrát týdně jsme měli předtančení. Ve Smetanově síni, v Lucerně. Pohybové mi určitě pomohl i basket.“

S tím jste začal...

„...na letních táborech, které pořádala po válce podle amerického vzoru YMCA. Žádný fotbal - protože soccer

tenkrát v Americe nehráli, ale baseball, pasák, atletika, trochu kanoistika a - basket. Ten nás učil nějaký pan Franc, výbornej hráč Sokola Žižkov. Hrál jsem ve Spartě, pak za Slavoj Odívání pod Láďou Hegrem a nakonec jsem to dotáhl do druhé ligy za Spartak Dejvice. Hrával jsem křídlo, na pivotu byl Honza Kukal. Ten pak odešel do Ostravy a já už se věnoval jen tenisu.“

Jak jste to všechno stíhal? Tenis, fotbal, basket, tancování...

„A to jsem ještě chodil na rande a v tanečních dělal mistru Landovi asáka. Přiznám se, že už nevím, jak jsem to všechno zvládal.“

Váš tatínek hrál fotbal, a dobře - nechtěl z vás mít spíš fotbalistu?

„Samozřejmě, že chtěl. Hrál za SK Pardubice, pak tam trénoval, ale já neuměl levou. *(usmívá se)* Na Slavii jsem hrál za žáky a ještě i za dorost, viděl jsem tam trénovat Bicana. A to byl zážitek! Vidět jeho trénink, jeho náběhy k šestnáctce, odkud střílel z centrů, které mu posílali dorostenci, střídavě levou i pravou - nádhera! Ale tenis se mi líbil víc. Pro tátu to asi bylo trochu zklamání, protože byl výbornej fotbalista. V první světové válce mu ale šrapnel přerazil levou nohu. Nebýt profesora Mesánnyho, věhlasného německého doktora, který mu ji dal dohromady a zachránil mu tím život, tak bychom tady s bráchou nebyli.“

???

„Táta byl tehdy poručík a ležel s dalšími zraněnými ve stanech,

když přišel Mesánny na poslední vizitu. Nad lůžkem měl táta cedulku - poručík Korda, Čech. Tatínek se ale při vizitě probudil z agónie a zahlásil se německy! Což bylo pro Mesánnyho překvapení. Zkrátím to - tatínek mu vysvětlil, že je poloviční Němec, z rodiny Richtrů z Janských Lázní. A ten doktor byl rodinný přítel Richtrů a tatínka zachránil, pipal se s ním při operaci několik hodin.“

Váš tatínek byl také jedním ze zakladatelů Pardubické juniorky, ale k tenisu vás prý přivedla maminka?

„To už jsme bydleli v Praze, na Rokosce, tatínek sem přišel rok po válce dělat reparace - byl inženýr chemie a mluvil výborně německy. Tenis jsme hráli na SIA Praha, to byl Společenský klub inženýrů architektů,

docela prominentní klub, který měl pět kurtů za Holešovickou elektrárnou. Tam jsem díky mamince, která byla výbornou tenistkou, dokonce si v Pardubicích zahrála exhibici s Tildenem, začínal.“

A kdy jste přišel na Štvanici?

„Ve dvaapadesátém. Tenkrát jsem se na juniorce - tehdy se hrála v kategoriích do sedmnácti a do devatenácti let - dostal mezi sedmnáctiletými do semifinále a s Nečasem, který byl právě členem I. ČLTK, tehdejšího Motorletu, jsme vyhráli debla. Pak za mnou přišel pan Pavel, hlavní organizátor štvanického tenisu, a já šel na Štvanici. Ještě si pamatuju na první set, který jsem tady odehrál - na jedničce jsem prohrál 6:3 s Jáno Krajčíkem.“

Při daviscupovém utkání na Štvanici proti Německu v roce 1961: zleva nehrající kapitán Rössler, Schönborn, Javorský, Korda a Parma

V ligovém družstvu jste pak hrával...

„...s Javorským, Štroblem, Pužejovou-Sukovou, Kodešovou-Vopičkovou. Byly to krásné roky, vzpomínám na spoustu zápasů, většinu jsem jich odehrál na centru. Javora hrál radši na jedničce, kde trénoval, protože byla menší a tolik se nenachodil pro míče.“ (směje se)

Javorský vás ale v době, kdy jste byl na vrcholu, nepustil na místo domácí jedničky, že je to tak ?

„Nepustil, od šedesátého jsem byl tři roky pořád druhý. V jedenašedesátém jsem to s ním měl 1:1 na zápasy a hráli jsme na NHKG v Ostravě finále mistrovství republiky. Vedl jsem ve čtvrté sadě 5:2 a 40:15 a měl dva mečboly a - dal jsem dva pěticentimetrový auty. Kdybych býval tenkrát Javoru porazil, byl jsem první a mohl vyjždět do světa, na velké turnaje. Wimbledon, Forest Hills... Takhle to bylo jinak a moje hráčská kariéra se začala lámat k trenérině. Ve dvaašedesátém jsem si udělal trenérskou dvojku, ještě tři roky hrál, ale už jsem začal trénovat.“

Zkuste si vzpomenout na svůj největší turnaj a zápas?

„V devětapadesátém jsem v Linci vyhrál mezinárodní mistrovství Rakouska. Porazil jsem tam Javoru, Hainku, Hubera - to byl hokejový gólman, Rakušan, který proti nám chytil v roce 1947, Američana Pattyho a ve finále Australana Candyho. Dostal jsem tenkrát pět tisíc šilinků a za tři a půl si hned koupil oblek na svatbu. Dodnes ho mám ve skříni...“

A ten zápas?

„Asi Davis Cup s Bungertem, pozdějším finalistou Wimbledonu,

v jedenašedesátém na Štvanici. Měl jsem 5:4 a 30:15 v pátém setu, ale ten už jsem hrál v naprosté agónii, nepamatuji si vůbec nic. Prohrál jsem 7:5. Co se na kurtě dělo, to mi pak připomněl Honza Kodeš - sbíral mi v tom zápase na síti.“

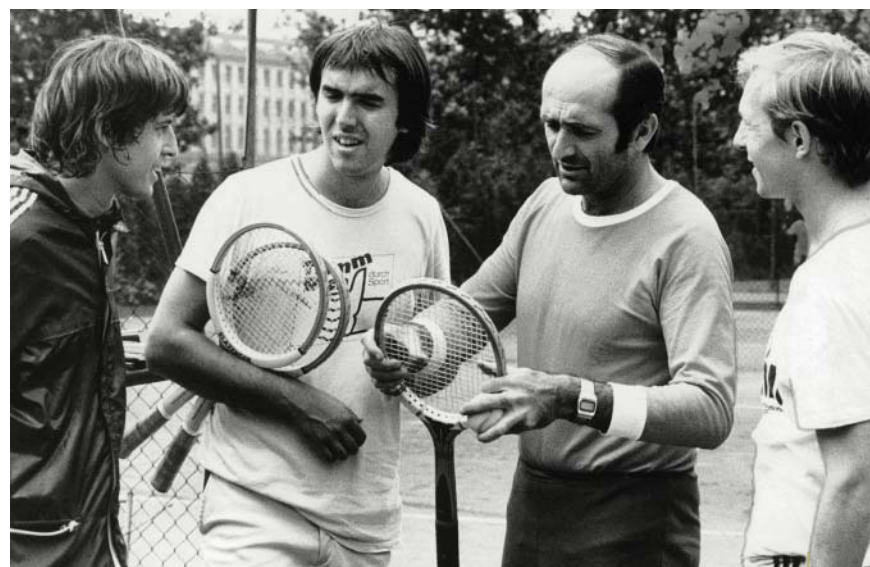
Ten byl později i vašim nejslavnějším svěřencem.

„Hrál jsem i s Reginou Maršíkovou, od jejích deseti let až na šesté místo na světě, s Pavlem Huškou, s Láďou Šavrdou a od čtyřiašedesátého - to jsem ještě hrál za Štvanici ligu a reprezentoval - i s Kodešem. Trénoval jsem ho sedm a půl roku. A nejvíc jsem si vždycky cenil jeho titulů z Paříže. Roland Garros, to je pro mě největší a nejtěžší turnaj na světě. Chtěl bych ale říct, že když přijde sebelepší

trenér ke svěřenci, který nemá předpoklady, k titulům mu nepomůže. Když zkrátka trenér nepotká toho správného hráče, může být zlatej a nedokáže nic. V tomhle jsem měl kliku, Kodeš měl ohromnou vůli, morálku i ctižádost.“

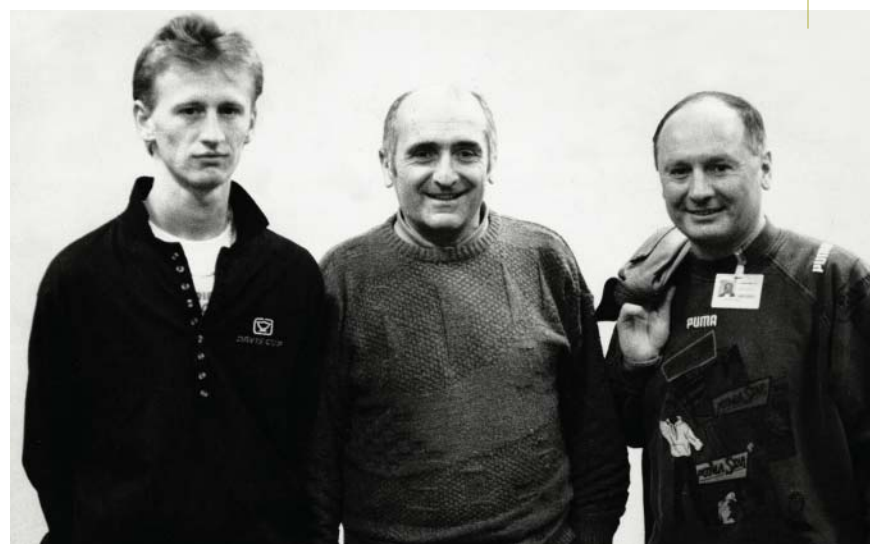
To všechno měl taky Ivan Lendl...

„Měl. Ale Lendl jsem nikdy netrénoval, tak jako ho netrénovali ani dva tři trenéři, kteří to o sobě dodnes s oblibou prohlašují. Ale musím říct, že Ivan si z tréninků uměl vzít to, co potřeboval. Ví, že se mu naše společná příprava zamlouvala. Vyžadoval intenzivní trénink i velký objem, na druhou stranu v tomhle směru trochu bloufoval. Říkal, že trénuje sedm osm hodin denně, tak to někteří začali dělat taky a - oddělali se.“

Jako trenér s Jiřím Hřebcem, Tomášem Šmídem a Pavlem Složilem (zleva)

Kordové: zleva synovec Petr, Pavel a bratr Petr

Brandýs nad Labem AUTO KOUT CENTRUM

www.autokout.cz

AUTO KOUT CENTRUM, spol. s r. o.

Pražská 1820

250 01 Brandýs nad Labem

Tel: 326 905 041

Přetížení až 2 **ST**urbo Vám vyrazí dech!

již od **399 900 Kč***
bez DPH

Tam, kde jiní brzdí, Vy můžete přidat.

Díky systému **4CONTROL**

budete nejrychlejší i v technické pasáži.

*Cena platí při financování RLCZ. Vyobrazení vozu je pouze ilustrativní.

S legendárním Jaroslavem Drobným...

...a s nejúspěšnějším svěřencem Janem Kodešem

Působil jste taky v Lucembursku, ale ještě předtím vám prý jedna zajímavá nabídka ze zahraničí utekla.

„Neutekla, připravil mě o ni pan Brabenec, tehdejší mezinárodní sekretář svazu. Měl jsem jít dělat trenéra do Wiener Athletic Clubu, všechno bylo domluvené, ale pan Brabenec to zrušil a dohodil to místo svému kamarádovi Jáno Krajčíkovi. Standa Chvátal, předseda svazu, mi pak slíbil, že další nabídka bude moje. A přišlo Lucembursko. Strávil jsem tam čtyři roky, od šestašedesátého, vždy zhruba sedm měsíců v roce (pozn.: Pavel Korda působil v Lucembursku ještě v letech 1983 - 89). Tehdy tam totiž ještě neměli halu, tu postavili až na můj popud v sedmdesátém. V tom roce, když skončil ve funkci Síba, jsem se stal státním trenérem Československého tenisového svazu a trenérem týmu pro Davisův pohár.“

Prý jste nikdy s nikým z hráčů neměl žádný konflikt - je to vůbec za ty roky možné?

„Strašně mě těší, že jsem nikdy nemusel na kluky zvýšit hlas, ať v Kings Cupu nebo v Davis Cupu. Snad jen na Jirku Hřebce jsem se jednou rozzlobil, to když přišel před zápasem s Poláky třikrát pozdě domů. Týden se mnou nemluvil. Pak hrál s Gonciorkem, za stavu 1:6, 1:2 přišel na lavičku a on, když vstal, ještě si to sám rozetřel a jak si rovnal šortky, sáhnul si i tam, kam neměl. Za chvíli běhal

s vytřeštěnýma očima, zapomněl na stres a bylo to 3:2. Nakonec ten zápas vyhrál! Ještě si vzpomínám, jak jsem se pohádal - ale to ještě jako hráč - na Spartě s Frantou Pálou, oba jsme dostali dvouměsíční podmínku. Hráli jsme ligu, já za sebou měl probdělou noc s žaludečním katarem. Vyhrál jsem první set, ale pak už jsem tam visel jak ručník na plotě a prohrával. A Franta, tehdy nadějnější a ctižádostivejší junior, prohlásil, že filmuju. Raketa letěla přes celej kurt a pak jsme se hrozně pohádali v šatně. A protože byla otevřená okna a všichni to slyšeli, dostali jsme oba distanc.“ (směje se)

Vy sám jste nikdy žádného trenéra neměl?

„Kdepak. Kalifornské držení na forhend jsem okoukal od maminky. Když mi bylo asi dvanáct, hrál tady Jarda Drobný se Schröderem. Nebo se Sedgmanem? Ale to už není podstatné. Každopádně jsem tehdy viděl toho cizince, jak přehmatával na bekhend. Koukal jsem na to a říkal si: Ježíšikriste, to jde? Tak jsem to začal zkoušet. Jenomže mi nikdo neřekl, že si na forhend musím zase přehmátnout zpátky... Takže jsem hrál bekhendovým držením forhend a musel při tom extrémně vytáčet zápěstí. Uměl jsem forhend kros a bekhendový čop levákům do bekhendu, po kterém jsem chodil na síť. To na ně platilo, s žádným jsem nikdy neprohrál! Porazil jsem Lavera, Fräsera, dvakrát v Davis Cupu Němce Kuhnkeho, nejlepšího Rakušana Pokorného a Piličovi jsem dal na jeho domácí kurtě ve Splitu takovou lekci, že na mě při každém setkání hrozil...“

Vzpomenete si občas na starou Štvanici? Na stařícký centr? A na klubovnu, která teď mnohým v klubu maličko chybí?

„Samozřejmě, že si vzpomenu. Když se bourala stará Štvanice a já jel kolem autem, úplně se mi klepaly ruce na volant. Vůbec jsem sem nemohl jít, prvně jsem přišel, až když stálo celé první patro. Je to velká nostalgie, klubovny nám bylo všem líto, na druhou stranu - byla v takovém stavu, že stačilo strčit do ní prstem... Určitě by bylo pěkné, kdyby - pokud by taková možnost byla - měl klub zase tradiční a útulnou klubovnu, která by se ke štvanické historii hodila.“

V roce 1980 po triumfu v Davis Cupu se slavnou »mísou na salát«

Kvalita prověřená časem

► KONTISLITKY :: BLOKY :: BRAMY :: SOCHORY :: KOLEJNICE

:: DROBNÉ KOLEJIVO :: ÚHELNÍKY ROVNORAMENNÉ

:: KRUHOVÁ, ČTVERCOVÁ A ŠESTIHRANNÁ OCEL

:: TYČE TAŽENÉ A LOUPANÉ :: PLOCHÁ A ŠIROKÁ OCEL

:: VÁLCOVANÝ DRÁT :: BETONÁŘSKÁ OCEL

TRINECKÉ ŽELEZÁŘNY

MORAVIA STEEL

TRINECKÉ ŽELEZÁŘNY, a.s., Třinec-Staré Město, Průmyslová 1000,

739 70 Třinec, tel.: +420-558-531 111, fax: +420-558-331 831, www.trz.cz

MORAVIA STEEL a.s., Třinec-Staré Město, Průmyslová 1000, 739 70 Třinec,

tel.: +420-558-537 301, +420-558-535 865, fax: +420-558-324 355,

www.moravia-steel.cz

Petr Šimůnek beseduje na terase s hosty z Nizozemska

Bývalý prezident H.L.T.C. Ruud Korf de Gids v akci

Návštěva z nizozemského H.L.T.C. Leimonias Štvanice se líbila, výsledek ne

Dávno byl čas jít se připravit na slavnostní večeři, ale na terase štvanické restaurace se hlouček hráčů stále zvětšoval. To Petr Šimůnek zapáleně líčil nizozemským přátelům kapitoly z novodobé české historie a hojně si při tom pomáhal gestikulací. Bylo pár minut po poslední čtyřhře přátelského utkání v rámci stoletých klubů, ke kterému na Štvanici přijela skupina H.L.T.C. Leimonias.

„Byli jsme jejich dlužníky, hráli jsme u nich už dvakrát. Poprvé nás pozvali po povodních, aby nám udělali radost, věděli, jak to na Štvanici dopadlo. A podruhé jsme dostali pozvání loni, když slavili sto dvacet let,“ vysvětlil Petr Šimůnek, který kontakty v rámci Centenary Tennis Clubs (CTC) mimořádně pečlivě pěstuje.

Prohlédnout si Prahu a poměřit síly s amatérskými hráči I. ČLTk přijelo druhý červnový víkend sedmnáct členů H.L.T.C. Leimonias v čele s exprezidentem slavného klubu - Ruud Korf de Gids byl šéfem nizozemského klubu

do letošního března a návštěvu Prahy si pochvaloval. Tedy - až na ten výsledek. I. ČLTk totiž rozdrtilo belgický klub 14:5.

„Máte pravdu, musíme začít víc trénovat,“ usmíval se Ruud Korf de Gids, jemuž se na Štvanici velmi líbilo. „I. ČLTk má pěkný klub. I když stadion je moderní, historie je tady cítit,“ řekl. „My máme víc členů (1200 - pozn.), ale na Štvanici je zase vidět větší péče o profesionální tenis,“ usmál se. Mimochodem - barvy H.L.T.C. hájila jeden čas i Míša Krajčková, výtečný Peter Wessels a loni třeba talentovaný Thiemo de Bakker.

„Jsme rádi, že jsme dostali pozvání do Prahy. Každý rok hrajeme jeden turnaj v rámci Centenary Tennis Clubs a jeden přátelský zápas a mezi našimi členy je o ně velký zájem, jezdí nás většinou kolem patnácti dvaceti,“ přiblížil Ruud Korf de Gids. Co zaujalo: všech sedmnáct členů nizozemské výpravy v Praze byli hráči, nikdo nepřijel »jen« jako doprovod.

V barvách domácího týmu bodovali nejen nejlepší amatéři klubu, ale také Petr Levý. Ten měl dokonce skvělé skóre 2:0! „Měl jsem ale slabší soupeře a v mixu výbornou partnerku,“ chválil s úsměvem Olgu Gruntovou.

Hana Kurzová při organizaci dne

Petr Levý získal v utkání pro I. ČLTk dva body

Na téma taktika v deblu, aneb Pavel Kuchynka a Luboš Zahradník

Manželé Vidmanovovi při utkání čtyřhry

Samé krásné ženy, aneb (zleva) Zdeňka Kramperová, Pavla Zahradníková, Jana Rybínová, oslavenec Pavel Huťka, Vladka Šavrdová a Františka Pálová

Pavlu Huťkovi (60) gratuloval Tendiv Tančím, zpíval oslavenec

Byl to příjemný večer plný vzpomínek na mládí i žhavě aktuální. A hlavně plný legrace. Když je u toho Tendiv, jiné to ani být nemůže. A když slaví kulatiny někdo ze »staré« štvanické party, Tendiv chybět nemůže. A tak populární divadelní soubor plný skvělých amatérských herců - pokud se ovšem po mnoha představeních dávno oprávněně nepovažují přinejmenším za poloprofesionály - exceloval i poslední únorovou sobotu při šedesátinách svého zakladatele Pavla Huťky.

A protože »toužebným přáním oslavence« - jak stálo v pozvánce na narozeninovou party - bylo strávit večer výhradně ve společnosti krásných žen, scénář byl jasný: Štvanice byla plná nádherných dívek a žen a součástí večera byla volba Miss 2009. Nejen dámy, i přítomní pánové se předháněli v róbách a účesech a usilovali o korunku nejkrásnější dámy tenisového ostrova. Tendiv si tradičně připravil řadu skvělých vystoupení, přičemž perlou večera byl »remake« úchvatné show samotného oslavence - na pódiu se tak po třiceti letech objevila skvělá Amanda Lear-Huťka.

„To bylo úplně první číslo ze staré Štvanice, z prvního vystoupení Tendivu. Pokud vím, Pavel tehdy přivezl z tenisového večírku v Monte Carlu,“ usmívá se Andrea Šavrdová, jedna z pamětnic (snad tohle slůvko autorovi promine) slavných štvanických dýchánek a prvních divadelních představení. Oslavenec zazářil ještě při vystoupení »Tančím« z dílny skupiny Mig 21, prostor dostali ovšem i další talentovaní členové souboru.

Drobnou kaňkou na příjemné party bylo jen poněkud tendenční

rozhodnutí poroty, jež volila Miss Štvanice 2009. Korunku z rukou poslední Miss Zdeňky Kramperové totiž převzala Františka Stejskalová, i když drtivá část přítomných měla jinou favoritku - Petru Šimůnkovou. „Kurtizána Petra byla nejlepší, naprosto úchvatná,“ řekla pro I. ČLTK Revue nejmenovaná účastnice večírku, která si zjevně nechce rozházet vztahy s novou Miss alias prezidentem klubu.

Pavle, hodně zdraví a sil (nejen na kurtě) a vzhůru k sedmdesátce!

Ke kulatinám předsevzetí: Musím zlepšit servis!

Když se řekne I. ČLTK, zasvěceným se vybaví Jaroslav Drobný, Jiří Javorský, populární správce Josef Souček a - taky Pavel Huťka. Ze Šumperka záměřil v únoru 1965 jako dorostenec právě sem, dokonce na Štvanici bydlel - v pokoji po paní Drobné, mamince Jaroslava Drobného. „Vzpomínám, jak jsem se ráno chodíval nasnídat Na Poříčí. Na Hlávkově mostě tenkrát projelo jen pár aut, klidně jste ho přešli třikrát tam a zpátky, aniž by nějaké jelo,“ usmívá se jeden ze štvanických mušketýrů, jenž na jaře oslavil šedesátiny!

Jak se má špičkový tenista s šesti křížky na zádech?
„Docela dobře, nestěžuju si. Dokonce jsem si dal nějaká předsevzetí. Třeba že zapracuju na podání, protože když to neudělám, tak - pokud jde o rychlost servisu - půjdu do mínusu. (směje se) Ale hlavně bych chtěl ještě chvíli vydržet u singlů a debly odložit, co to půjde.“

Asi to berete zodpovědně, protože prý chodíte trénovat i na stěnu?
„Chodím, asi víc než v mládí. Za dvacet minut stihnu zhruba dvě stě padesát úderů, to jsou dva sety, a přitom se tolik nenaběhám. Pavel Benda nás kdysi naučil spoustu cvičení u stěny, takže mám z čeho brát. (usmívá se) Když jsem na Slapech, chodím k Jirkovi Průchovi, doma na Mrázovku, kde je krásnej novejš areálek nad hotelem Mövenpick, občas i tady na Štvanici.“

A zápasy? Který byl ten poslední největší?
„Porazil jsem místního staršího žaka. A taky Luboše Zahradníka, když jsem

mu zakázal kraťasy. Jednou se ke mně napsal na kurt a poslal mi esemesku, jestli mi to nevadí. Odepsal jsem, že ok, ale ať zapomene na kraťasy. Za stavu 5:2 jsem si říkal, že mi ty kraťasy vyčte, ale nakonec nebyl důvod - v tie-breaku jsem prohrál.“ (směje se)

Taky už nechodíte jen na driving, ale golf doopravdy hrajete, že?
„To je pravda. Loni jsem začal, odehrál jsem i první turnaj v Dyšíně a snížil handicap na 35,9. Od té doby jsem ale velký pokrok neudělal.“

Nicméně golf je asi v pokročilejším věku laskavější kratochvílí než tenis?
„To každopádně. Golf je skvělá procházka a sport v jednom. A co mě zvlášť těší: ještě mě při něm nikdy nechytla záda, na rozdíl od tenisu.“

Mimochodem - co všechno vás bolí, když ráno vstáváte?
„Když jdu z ložnice po schodech dolů na snídani, většinou celou cestu přemýšlím, co jsem den předtím dělal, že mě bolí prakticky celé tělo. A když náhodou zjistím, že jsem sportoval, jsem neskutečně šťastnej, že má proč mě bolet.“

Zkuste se jednou větou ohlédnout za tou šedesátkou...
„Jednou větou je to těžký, ale jsem náramně spokojenej, protože mám hodnou manželku a dvě dcery, vnuka, vnučku... nemám si nač stěžovat.“

Taky jste hrál docela dobře tenis...
„I na to rád vzpomínám a občas při tom závidím mladým, rád bych si to celý zopakoval. Hlavně už bych

na ten druhý pokus věděl, jak to dělat, už bych byl chytřejší.“

Na French Open jste měl před lety na kolenou slavného Itala Panattu - ten životní zápas byste si asi taky rád zopakoval, ne?
„Ten bych chtěl hlavně vidět! Bohužel jsem si tehdy nevyžádal video, což mě dodneška mrzí. Když jsem dal ve čtvrté sadě Panattovi 6:0, asi jsem toho moc nezkažil... Viděl jsem jen soupeřův proměněný mečbol v pátém setu (11:9 - pozn.), který je na kazetě o historii Roland Garros.“

Kdybyste ho tehdy porazil...
„Tak by se nic nestalo, celý turnaj bych tak jako on určitě nevyhrál.“ (usmívá se)

To možná ne, ale mohlo vás to »nakopnout« někam výš...
„To třeba mohlo. Ale to je jen kdyby. Takový zápas ale člověka stejně povzbudí, i když prohraje. Byl jsem blízoučko, neudělal jsem žádnou velkou chybu, jen to prostě nedopadlo...“

Jaký jste dostal nejhezčí dárek k jubileu?
„Vysněný hodinky od manželky. A od klubu další krásné vystoupení Tendivu, našeho tenisového divadla, které jsem kdysi založil. To bylo milé pohlázení. Jenom škoda, že štvanická restaurace není prostornější, protože ho mohlo vidět víc lidí.“

A jaké máte přání do příští desetiletky?
„Jednoduché: zdraví, zdraví, zdraví. Nejen moje, ale celé rodiny, všech blízkých.“

Tančím..., aneb Mig 21 ve složení Petr Šimůnek, Pavel Huťka, Jan Rybín a Tomáš Bělohradský (zleva)

Oslavenec Pavel Huťka s manželkou Majkou (vpravo) a dcerami Klárou (vlevo) a Pavlínou

Jiří Fencel je úspěšný kouč i zdatný programátor

»Specialista«

Na Štvanici dělá tu nejjemnější práci, každé ráno natahuje pomyslné rukavičky. Být koučem děvčat je totiž džob, ke kterému potřebujete nejen kvalifikaci trenéra, ale taky nervy pyrotechnika a jednání diplomata. „Něco na tom je,“ usmívá se JIŘÍ FENCL (38), jenž se v I. ČLTK trenérsky věnuje Ivetě Benešové, Lucii Hradecké, Michaele Paštikové a sestřám Karolíně a Kristýně Plíškovým a jehož rukama už prošla řada dalších hráček, a to i ve fedcupové reprezentaci. „Zběhnout ke klukům se ale zatím nechystám,“ směje se úspěšný trenér, ale také zdatný programátor a tvůrce webových stránek a amatérský muzikant!

Vážně vás nikdy nenapadlo, že byste si od děvčat alespoň odpočinul?

„Zatím ne. (usmívá se) Už jen proto, že mám spoustu zkušeností z ženského okruhu, které můžu uplatnit zase jen jako trenér žen. A taky - je mnohem jednodušší se prosadit v ženském tenise než mezi kluky.“

Hrál jste národní ligu za Čechii, nicméně - nejste příjemně překvapen, kam až jste to v tenise dotáhl jako trenér?

„Docela jo. (s úsměvem) Občas, když si vzpomenu na Čechii Karlín, kde jsem začínal, mě to i napadne. Většinou si pak říkám: Proč?!“

A proč tedy?

„Určitě proto, že jsem měl štěstí na lidi, kteří mi dali šanci. Tomáš Petera ve Spartě, Láďa Šavrdla, respektive Jarda Jandus tady na Štvanici. Dostal jsem možnost pracovat ve fungujících klubech na profesionální bázi s dobrými hráči.“

Jiří Fencel v červenci na Štvanici v trojroli zástupce ředitele ECM Prague Open, kouče a supervizora webových stránek turnaje

ČESKÁ PODNIKATELSKÁ POJIŠŤOVNA

EVROPSKÁ JISTOTA

VIENNA INSURANCE GROUP

- investiční životní pojištění
daňové úlevy až 24 000 Kč
- pojištění podnikatelů
- pojištění vozidel
sleva až 50%
- cestovní pojištění
celoroční 590 Kč
- pojištění majetku
sleva 10%
- pojištění psů
MAZLÍK

Více informací na našich obchodních místech.

☎ 841 444 555 • www.cpp.cz

Obal prvního cedéčka skupiny Lakeside X - zleva Jirka Fenc, Honza Marvan a Robert Broj

To je moc důležité, bez toho by člověk měl jen minimální šanci se prosadit.“

Ale jen šance asi nestačí...

„Samozřejmě, musíte jít štěstí naproti a něco ve vás asi musí být. I když tohle si zrovna neříkám. (*usmívá se*) V životě jsou věci, o kterých člověk sní, za kterými jde a - mnohdy se mu to nepovede. Nemůžu říct, že bych vždycky toužil po tom být trenérem, ale každopádně mě to bavilo a snažil jsem se to dělat naplno.“

Po čem toužíte v trenérském řemesle teď? Co třeba kapitán fedcupového týmu?

(*okamžitě*) „To ani ne, to je spíš diplomatická funkce. Líbilo se mi, když jsem byl u týmu jako trenér.

Jo, dřív jsem si říkal - kapitán Fed Cupu, to je meta! Ale pak mi došlo, že je to spíš politická a diplomatická funkce.“

Takže byste raději byl osobním koučem nějaké hráčky z absolutní špičky?

„To by mě bavilo asi jen v případě, že bych té hráčce do špičky pomohl. Ale abych přišel k někomu, kdo je pátý na světě... Mnohem víc by mě uspokojilo, kdybych měl nějakou ctižádostivou čtrnáctiletou holku, která by třeba za čtyři pět let byla v první padesátce a já bych věděl, že se to blíží jejímu stropu. Což se ale prakticky děje a já jsem za to rád, tahle práce mě baví a uspokojuje. Nejsem z těch, kdo zjistí, že se nějaká dobrá hráčka rozešla

s koučem a hned jí začnou nadbíhat a už vidí v kapse procenta z jejích prémie, i když takových trenérů pár znám.“

Jaké je vůbec vaše trenérské krédo?

„Co chci u každého hráče vidět, to je zaujetí pro hru. Ať už je to ohromné nasazení, které má třeba Miša (Paštiková) nebo Lucka (Hradecká), nebo mentální zaujetí pro hru, které má Iveta (Benešová), ta o hře hodně přemýšlí. V tomhle byla bezchybná Sandra Kleinová - ta přišla na kurt a nic jiného než tenis pro ni neexistovalo, každý balon chtěla zahrát co nejlíp. To je trenérský sen, s takovým hráčem je radost dělat. A to je to, co musejí od starších hráček okoukat třeba Kája a Kristýna Plíškovy.“

Od koho jste se trenérsky nejvíc naučil?

„To nedokážu říct. Snažím se vzdělávat, i když u nás je to dost těžké, knížky si vozím hlavně z Ameriky. A samozřejmě se dívám, jak to dělají ostatní trenéři. Vlastně mě napadá, že už jako kluk jsem se těšil na každou hodinu s klubovým trenérem. Byl to pro mě svátek a už tenkrát jsem to vnímal i tak, že se dozvím něco zajímavého. Myslím, že jsem schopen se učit, i sám, pokud mě to baví. Ať už je to tenis, programování, muzika, nějaké technologie.“

A ti trenéři?

„Třeba když jsem na Spartě sledoval Petra Kordu staršího, který byl skvělý na techniku, byla to nádhera. Rád se

dívám na tréninky Jirky Hřebce, ale i jiných trenérů, vždycky se snažím, abych si z toho něco vzal. Každý má samozřejmě svoji filozofii a svoje silné stránky. Třeba Láda Šavrdá má neskutečné oko. Přijde ke kurtu a během minuty přesně řekne, co ten hráč dělá špatně. Jirka Hřebec, protože sám hrál na špičkové úrovni, to zase ohromně »cejtlí«. Což odpovídá jeho krédu, že tenis se nehraje, tenis se žije. Myslím, že dobrý trenér by měl být schopen učit se pořád.“

Jste na kurtě spíš přísný, nebo demokrat?

„Spíš jsem ten hodnej. (*usmívá se*) Někdy je to možná špatně, na druhou stranu - přístup hodně záleží na hráči. Někteří potřebují bič. Já mám výhodu, že když jen trochu zvednu hlas, je to pro hráče šok.“ (*směje se*)

Živí vás tenis, žijete tenisem, nicméně stiháte i pár dalších věcí - jak to děláte?

„Stíhám to špatně. Nakonec - kapelu už jsem musel opustit, neměl jsem na hraní čas.“

Kapelu?

„Před lety jsme s kamarády, kteří měli taky rádi elektronickou muziku, založili kapelu. Všichni jsme hráli tenis, znali se už od starších žáků. To bylo někdy ve dvaadevadesátém.“

Takže klávesy a počítače?

„Přesně tak.“

A zakládající členové? Mimochodem - jakou měli klubovou příslušnost?

„Piliřem, který skládá muziku, píše texty a je z nás jasně nejtalentovanější, byl a pořád je Honza Marvan. Hrál za Pojišťovnu. A svého času býval obsazovaným dětským hercem. Začínal s námi taky Lukáš Březina - dnes TK Michle, dřív TK Zdravotník. Tíhnul ke kytarě, ale právě proto jsme ho záhy vyhodili. (*směje se*) Čtvrtým byl Robert Broj, taky z Pojišťovny. Když jsme se dostali do fáze, že jsme nějakou muziku měli a řekli si, že to zkusíme nazpívat, zaplatili jsme si v Průhonících studio...“

...jako Glenn Hansard s Markétou Irglovou.

„Tak nějak. Nahráli jsem nějaká dema a začali obcházet rádia a vydavatelské společnosti a všude nás samozřejmě poslali do háje, protože jsme zpívali anglicky a bylo to takový temnější... Ale bavilo nás to, jeli jsme dál a odhodlali se k prvnímu živému vystoupení, shodou okolností kousek od Štvanice, v klubu Belmondo v budově Dopravního podniku, kde byl celoevropský sraz fanoušků Depeche Mode. Obrovská

party, asi dva tři tisíce lidí, a my jsme tam zahráli asi pět písniček. Přežili jsme to (*usmívá se*), dopadlo to celkem dobře a - kluky začalo to živý hraní bavit. Přibrali jsme bubeníka, kluci začali cvičit, písničky jsme formovali tak, aby se daly hrát naživo. A tehdy začínalo být moje setrvání v kapele neúnosné, přestal jsem stíhat. Kluci cvičili i třikrát čtyřikrát týdně, většinou od deseti večer do půlnoci, a to já nezládal. Buď jsem byl v zahraničí na turnajích, nebo jsem toho jen měl plné zuby po celodenním trénování. Takže se ze mně stal »hidden member«, skrytý člen.“ (*usmívá se*)

Ale pupeční šňůra je silná, ne?

„Je. Když kluci udělají novou muziku, tak mi ji pošlou a já jim řeknu svůj názor. Málo, ale pořád se účastním.“

Kdy jste si s nimi zahrál naposled?

„To už je dobré čtyři roky.“

A co klávesy? Cvičíte?

„Kdepak.“

Takže třeba na svatbě byste mi nezahrál?

„To asi ne. (*směje se*) Jsem opravdu klavírista-amatér, musel by mi (hodně) pomoci počítač.“

Zapomněli jsme na jméno vaší kapely.

„Lakeside X. Původní název byl ale jiný - Lakeside Church. To byl název městečka z jedné počítačové hry a nám se to spojení líbilo. Ale když začala kapela být aktivní, zjistili jsme, že je to název jedné církve v Americe, takže jsme udělali změnu.“

Prý už jste vydali dvě cedéčka?

„To je pravda, toho prvního se přes internet prodalo pět tisíc. Mimochodem - našim vydavatelem je společnost Dana Trávníčka (*tenisového trenéra - pozn.*) X Production. I on má podíl na tom, že jsme do toho prvního cedéčka a koncertování šli.“

Jdete se na svou kapelu občas podívat?

„Když mám možnost, tak jdu. Na Sázava Fest jsem se bohužel nedostal, protože jsem byl s holkama Plíškovými ve Frýdlantu na mistrovství Evropy.“

Na programování ale máte čas pořád...

„Nemám, ale snažím se udělat si ho. Počítače mě fascinovaly od začátku. Na gymplu, někdy v sedmaosmdesátém, to byl prvopočátek počítačů u nás, dostal spolužák počítač, jeden z prvních, a já tak dlouho otravoval rodiče, až podlehl. Tím začala moje kariéra programátora. (*směje se*) Nejdřív jsem

Na Roland Garros ve společnosti Andrey Hlaváčkové (vlevo) a Lucky Hradecké

dva roky hrál jenom hry, ale pak mě začalo zajímat, jak to vlastně funguje, rozebíral jsem si programy a de facto se učil programovat. Příručky tenkrát moc nebyly. Bavilo mě to, pomohli mi i kamarádi a zlom přišel ve chvíli, kdy jsem byl tak daleko, že jsem chtěl udělat vlastní hru.”

???

„Vytvořil jsem »ATP Simulator«, tenisový manažer. Vybral sis hráče, určil, jak bude trénovat a poslal ho na turnaje. Udělal jsem si to pro sebe, učil se na tom, až jsem to ukázal podnikavému kamarádovi, který řekl: To je dobrý, to prodáme. A prodali, asi čtyři tisíce kusů. Ještě mám schované dopisy od lidí, kteří si tuhle prvotinu koupili.” *(usmívá se)*

Kolik jste vydělali?

„Asi třicet tisíc. To byly tenkrát docela pěkný peníze. Pak přišly lepší počítače, tak jsem na to zase musel přijít, i když ta logika je pořád stejná, a když to člověku v tomhle ohledu myslí, je to relativně jednoduché...”

A kdy jste udělal první web?

Nebo první »užitečný« program?

„Tím byl rezervační systém kurtů pro Štvanici. Když jednou Jarda Jandus psal hodiny a někdo mu přišel říct, ať to nepřepisuje, že už je to zase jinak, napadlo mě, že by bylo ideální udělat to na webu. A řekl jsem, že to zkusím. Vzpomínám si, že jsem odsud šel

rovnou do knihkupectví u Bílé Labutě, koupil si knížku o scriptovacích a programovacích jazycích a za dvacet dnů jsme měli program. Samozřejmě prototyp, mělo to ještě mouchy a taky jsme museli překonat nedůvěru lidí, kteří tehdy o počítačích nechtěli ani slyšet. Dodneška to funguje, samozřejmě ve vylepšené verzi. Zpočátku to bylo statické.”

Prý se systém ujal i jinde?

„Funguje na Spartě a v Modleticích, asi tři čtyři kluby si ho koupily. Velký podíl na vývoji má Jarda Jandus. Měl dost nápadů, testoval fungování a taky nabízel systém dalším klubům. Teď doladujeme tzv. light verzi, kterou by mohly za velmi solidních podmínek používat i v menších klubech. Už je k dispozici, běží na jednom našem serveru a klubům stačí adresa a přihlašovací heslo, ani nemusejí mít vlastní stránky.”

S Lukášem Březinou jste perfektně rozjeli oblíbené stránky Protenis.cz.

„Protenis je zatím vrchol mého programátorského umění. Založil ho Lukáš Březina a maximálně se mu věnuje, já jsem ten, kdo dělá veškeré technologie. Pořád to беру jako koníček, i když už to nějaké peníze, vesměs z reklamy, vydělává. Zatím je to ale spíš na nový foťák, kameru. Je to rozsáhlý portál, kde je zpravodajství, monitoring tisku, soutěže, foto a videogalerie, komunita... Snažíme se

pořád vymýšlet něco nového, říkám, že je to takový tenisový facebook, komunitní portál.”

Co jste vymysleli naposled?

„Jak losovat výherce soutěže o tenisovou raketu, aby nás nikdo nemohl obvinít, že jsme to přihráli kamarádům. Každý registrovaný uživatel může každý den zmáčknout tlačítko »losuj« a vylosovat jednoho z uživatelů. Ten získá bod a body se budou všem, kdo je získají, celý měsíc sčítat, žebříček bude přístupný na webu, takže to bude zase další »bavendo«, malá hra pro všechny. Snad dobrý nápad, teď už ho jen realizovat.” *(usmívá se)*

Takže to vás čeká na turnajích v Americe (pozn. - rozhovor vznikl začátkem srpna)?

„Tam asi ne, tam jsem hlavou jinde. Takže spíš po návratu, vlastně si tím příjemně vyčistím hlavu. Ale současně to chce určitou kapacitu, protože některé věci nejsou jen rutinní, ale musí se o nich přemýšlet, a to bych na turnaji nedokázal.”

O čem vlastně přemýšlíte před usnutím? O tenise, nebo o programování?

(usmívá se) „Jak kdy. Programování je ideální možnost jak si od tenisu odpočinout. Tenisem samozřejmě žiju, ale občas to chce odstup, vyčistit si hlavu.”

Možná budete za dva tři roky chodit na Štvanici - jako úspěšný programátor - už jen poklábosit s kamarády...

„Teoreticky se samozřejmě může stát cokoli. Programování mě baví, na druhou stranu mě nebaví tak, abych byl ochoten celé dny sedět u počítače a programovat.”

Kdybyste programoval dobře...

„...mohl bych na to mít lidi. To je pravda. *(směje se)* Ale chodit na Štvanici jen z nostalgie? I kdybych někdy měl něco, co by mě dobře živilo - což je samozřejmě utopie-, trénoval bych dál.”

Nebo byste se konečně vložil do rodinné firmy a rozkoukal se v autodopravě.

„To asi ne. Jeden čas mě do toho táta s bráchou hodně tlačili, ale neuspěli. Táta byl mistrem Evropy v jízdě do vrchu a na okruzích, ale já se nepotatil. Jezdí brácha a taky pomáhá tátovi s firmou. Možná už by mě ani nechtěli...” *(usmívá se)*

Your lucky games

SPORTGAMES®

- provozovatel loterií a podobných her
- elektronické rulety
- video loterijní terminály
- výherní hrací přístroje
- elektronický black jack
- jiná technická zařízení

SPORTGAMESWIN a.s. / Náhorní 102 / 250 66 Zdiby / Praha-východ

www.sportgames.cz / info@sportgames.cz / T +420 284 891 617 / F +420 284 890 758

Tak jsme hráli 1. května...

kapsch >>>
always one step ahead

VÍTĚZOVÉ

Vítězové jarního turnaje Jan Pitra s otcem Tomášem

Tak se hraje o vítězství, aneb Michal Horáček a jeho snaha

Letošní klubové dny se nadmíru vydařily, a to nejen pokud jde o počasí. Účast byla hojná, výkony solidní, ba skvělé! A kde chyběla výkonnost, byla vidět nezměrná snaha - jak je vidět i z fotografií Martina Sidorjaka. Ale co je ze všeho nejdůležitější: sešli se žáci, dorostenci, dospělí i senioři, všichni se pobavili při pohodových deblech a mixech a společně poseděli a popovídali u dobrého jídla a pití. Kéž by takových příjemných a vskutku »klubových dnů« bylo na Štvanici co nejvíc.

P.S. Sluší se dodat, že nechyběla ani »klubová« batolata. Zatímco v květnu ještě ne roční Victoria Bervid se zatím nechala hlavně rozmazlovat, o půl roku starší Honzík Mudřík už směle tahal síťovačku.-)

Zdena Kuchynková a její forhend

Vlasta a Milan Vopičkovi v plném soustředění

Honzík Mudřík už je chlap, a tak pomáhá upravovat kurty

Great service

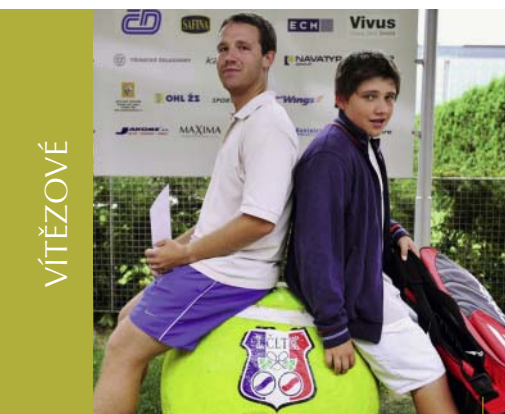
České mýto: cesta úspěchu

Už takřka tři roky vybírá v České republice Kapsch pro stát mýtné od těžkých kamionů. Na dálnicích a rychlostních silnicích o délce přes 1200 kilometrů se díky tomu dosud vybralo necelých 17 miliard korun, a to s mimořádnou účinností překračující 99 procent. Zatímco dosud podléhaly mýtné povinnosti nákladní automobily těžší než 12 tun, od ledna 2010 se k nim přidají i ty s hmotností překračující 3,5 tuny. Výkonové zpoplatnění je spravedlivější, než časové kupóny, protože kamiony platí jen za skutečně ujeté kilometry. Prostředky z mýtného vydatně pomáhají stavět a opravovat tuzemskou silniční infrastrukturu. Samotný mýtný systém, který dodala a provozuje společnost Kapsch, se z vybraného mýta zaplatil už za sedm měsíců fungování. Česká republika si pořídila inteligentní, efektivní a provozně nenáročný stroj na peníze, který si sem ročně jezdí prohlížet a obdivovat desítky zahraničních delegací.

Na terase bylo opět plno, první zářijová neděle se na Štvanici po všech stránkách vydařila

...a takhle 6. září

Vítězové podzimního klubového dne
Honza Levý a Filip Ríkl

Hana Kurzová bojovala po boku dcery Petry

Antonín Mikulec je pravidelným účastníkem klubových turnajů

Rie Ocubo a její soustředění před podáním

Zaujetí Arnolda Brauera

Josef »Air« Vlášek na síti

Barbara Chobocky a její forhend

Jeden z rodinných párů - Petr a Lucie Šimůnkovi

Vlasta a Vašek Bervidovi s malou Victorií přebírají cenu za třetí místo

terasy unhošť

projekt skupiny ECM

- Voucher na kuchyni v hodnotě 100 000 Kč
 - Golfové členství pro celou rodinu
 - Internet, telefon a TV O₂ na rok zdarma
- Nabídka platí pro domy 1. etapy do 30. září 2009

FORMA NÁSLEDUJE FUNKCI

Unikátní projekt funkcionalistických vil v Unhošti

- Rodinné bydlení na dosah Prahy ■ Výborné spojení po silnici R6 ■ Vysoký standard a kvalitní materiály
- Plná občanská vybavenost města Unhošť ■ Příroda a křivoklátský les na dosah
- Sportovní vyžití v okolí, golf 2 km

Pro více informací kontaktujte: +420 724 71 71 71, jmastalka@ecm.cz
www.terasy-unhost.cz

Ženich si veze »unesenou«
nevěstu, dojel si pro ni
na člunu

S cimbálovkou bylo veselo...

Petr, Dana a malá Sára

ANO! Zbývá už jen vyměnit si prstýnky... Uprostřed ženichův svědek Pavel Vizner.

Petr Vaníček řekl životní ANO (na Den nezávislosti 😊)

Kdo se žení v Vltavě, nemusí být nutně vodák. Petr Vaníček prý pádloval prvně v životě až po svatbě, životní ANO přitom řekl manželce Daně v areálu Veslařského klubu Slavie. Symbolicky - 4. července, na Den nezávislosti.

„Pěkný datum, ne?“ směje se Petr, který je členem I. ČLTK už od čtyřiaosmdesátého, pětadvacet let! „Když jsem přišel, zrovna začínala stavba nového areálu,“ vzpomíná a usmívá se: „Už jsem tady opravdu pár let - mnohým z těch, kdo pro mě byli autoritou a kterým jsem vykal, už tykám a chodím s nimi na pivo.“

Mnozí z tenisových přátel, nejen těch z klubu, nechyběli na svatbě. „Sešlo se nás asi devadesát a končili jsme ve tři ráno. Ale byl to poklidnej večírek,“ upozorňuje táta malé Sáry, které byl v den D rok a pár dnů. A proč byla svatba v Vltavě? „Dostali jsme tip a moc se nám tam líbilo. Krásná terasa, zahrada, hřiště pro děti... Jen nás trochu děsila vysoká hladina Vltavy ještě týden před svatbou,“ říká Petr.

Ani při plánování svatby nezapřel tenistu - ze dvou »wimbledonských«
víkendů, které připadaly v úvahu,

vybral ten druhý. To aby dal Martinu Dammovi, kamarádovi a bývalému svěřenci, co nejvíc času v Londýně. „Byl jsem mu za svědka a chtěl jsem, aby šel i on mě, ale nakonec hrál v Americe, takže rodinku zastupovala manželka Míša a děti.“

Svatbu okořenila nejen moravská cimbálovka - jeden z dárků pro novomanžele, ale i únos nevěsty. A protože to bylo v Vltavě, tak na motorovém člunu. „Jedna partička únos připravila a druhá se o něm dozvěděla. Mně to ale neřekli. Takže když s Danou ujeli a chtěli vyjednávat, přišel Bruska (Pavel Vizner - pozn.) a povídá: „Nevyjednávěj, máme taky člun, jedeme tam,“ směje se Petr. A tak si při svatbě užili i stíhačku po Vltavě. A když jsme u toho užívání: i svatební dary byly velkolepé. „Dostali jsme V.I.P. lístky na koncert U2 v Berlíně, což byl neskutečněj zážitek. A jeden nás ještě čeká - rodina Kramperova (Petr trénuje už tři roky Kateřinu Kramperovou - pozn.) nám věnovala cestu do Peru, kam se Dana touží podívat. A pozor - včetně hlídání malé Sárinky,“ kvituje Petr naprostou dokonalost luxusního dárku. Tak ať žijí novomanželé!

Vivus

Domy plné života

STAVÍME PRO VÁS

moderní obytné domy ve vysokém standardu v atraktivních lokalitách.

Vivus Na Vyhlídce

Dokončeno

POSLEDNÍ
VOLNÉ
BYTY

Žádaná lokalita na pražském Proseku s výhledem na Prahu, jedinečný design, precizní provedení a vysoký standard nabízí dokonalé bydlení.

Vivus Pankrác

Připravujeme pro Vás výstavbu luxusních obytných domů se skvělou dopravní obsluhností a občanskou vybaveností u metra Pankrác.

tel. 724 816 176

www.vivus.cz

Zahájení říjen 2009

Dušan Palcr: Je tady cítit historie

DUŠAN PALCR (39) je vášnivý lyžař a fotbalista, rád chodí běhat a - taky hraje tenis. Už čtyři roky piluje na Štvanici pod dohledem Martina Zenkla forhendy. Od jara loňského roku je také členem výboru I. ČLTK. A protože je řídícím partnerem finanční skupiny J&T, budou se jeho zkušenosti a kontakty klubu nepochybně hodit.

Ptát se, co je ve skupině J&T, která vlastní fotbalovou Spartu, sportem číslo 1, je asi zbytečné, že? „Samozřejmě fotbal. *(usmívá se)* Je to i můj sport číslo jedna. V žácích jsem hrával krajskou soutěž, teď chodíme s kamarády jednou týdně, abychom měli chuť na pivo. Jinak ve firmě rádi lyžujeme a běháme. Když jsem kdysi zaběhl maratón, přilákal jsem tím ostatní, teď chodíme častěji.“

A lyže?

„I na lyže jezdíme s partou z firmy. Baví nás heli-ski. Je to adrenalin, ale pohodový. Máme projetou Kanadu, byli jsme v Grónsku, někteří v Himálaji. Na horách strávím každý rok několik týdnů, jsem velký fanoušek lyžování, především sjezdového. Na běžkách už jsem nebyl dlouho.“

J&T se zúčastnila i turnaje bankéřů v golfu - co vy a golf?

„Zatím mě to netáhne, hole jsem držel v ruce snad třikrát v životě. Lákají mě akčnější sporty. Jsem rád, že jsem začal pravidelně hrát tenis, chodím dvakrát týdně s Martinem Zenklem. Bohužel jsem nedochvilný, takže z té hodiny je většinou jen čtyřicet minut.“

Čtyři roky - to už musí být vidět.

„Mělo by... *(usmívá se)* Samozřejmě už cítím větší jistotu. Ale já dělím amatérské hráče na ty, pro které je podání výhoda a pro které nevýhoda a - bohužel zatím pořad patřím do té druhé skupiny... Ale tenis mě baví. Snad už jsem vylepšil forhend, mám radost z každého podařeného bekhendu, protože to je trošku moje slabina. Servis, to je bohužel sinusoida...“

Určitě jste pracovně velmi vytížený, ale zřejmě ctíte heslo pana prezidenta Klause, že kdo si chce čas na sport udělat, udělá si ho.

„Nechci panu prezidentovi podlézat, *(směje se)* ale cítím to stejně. Kdo to má v sobě, kdo chce sportovat, čas si udělá. Nehledě na to, že přestávka na sport člověka neskutečně nabije. Hodinka, hodinka a půl denně se na sport vyčlenit dá, opravdu jde jen o to chtít.“

Nedávno vám k tenisu na Štvanici přibyla i funkce ve výboru klubu - jak se vám líbí »bafuňáření«?

„Líbí, ale musím se zlepšit. *(usmívá se)* Ale atmosféru už jsem nasál, rád tady občas posedím a s kluky popovídám, takže problematiku znám. Pokud budu umět klubu něco dát, budu rád.“

Taky cítíte Štvanici jako sportovně-spoločenský klub?

„Určitě. Je tady přátelská až domácí atmosféra, dobrá parta. Přitom I. ČLTK je svým způsobem exkluzivní klub a leží v centru města. Líbí se mi, že je tady cítit historie, kterou vnímám právě i prostřednictvím řady osobností, jako jsou Franta Stejskal, Pavel Huťka, Jirka Hřebec, Vláda Šavrdá. Oni jsou pro mě nositeli té tradice a atmosféry. Prostě pravý opak sterilního prostředí, které nemám rád.“

Jako jeden z devíti partnerů J&T toho zřejmě hodně víte i o plánované revitalizaci ostrova Štvanice, protože to je právě jeden z vašich projektů...

„Věřím, že tenis na Štvanici zůstane, protože sem historicky patří a já to také prosazuji. I když si myslím, že by Štvanici sloužely i vodní sporty a další aktivity, které do sportovní a rekreační zóny patří.“

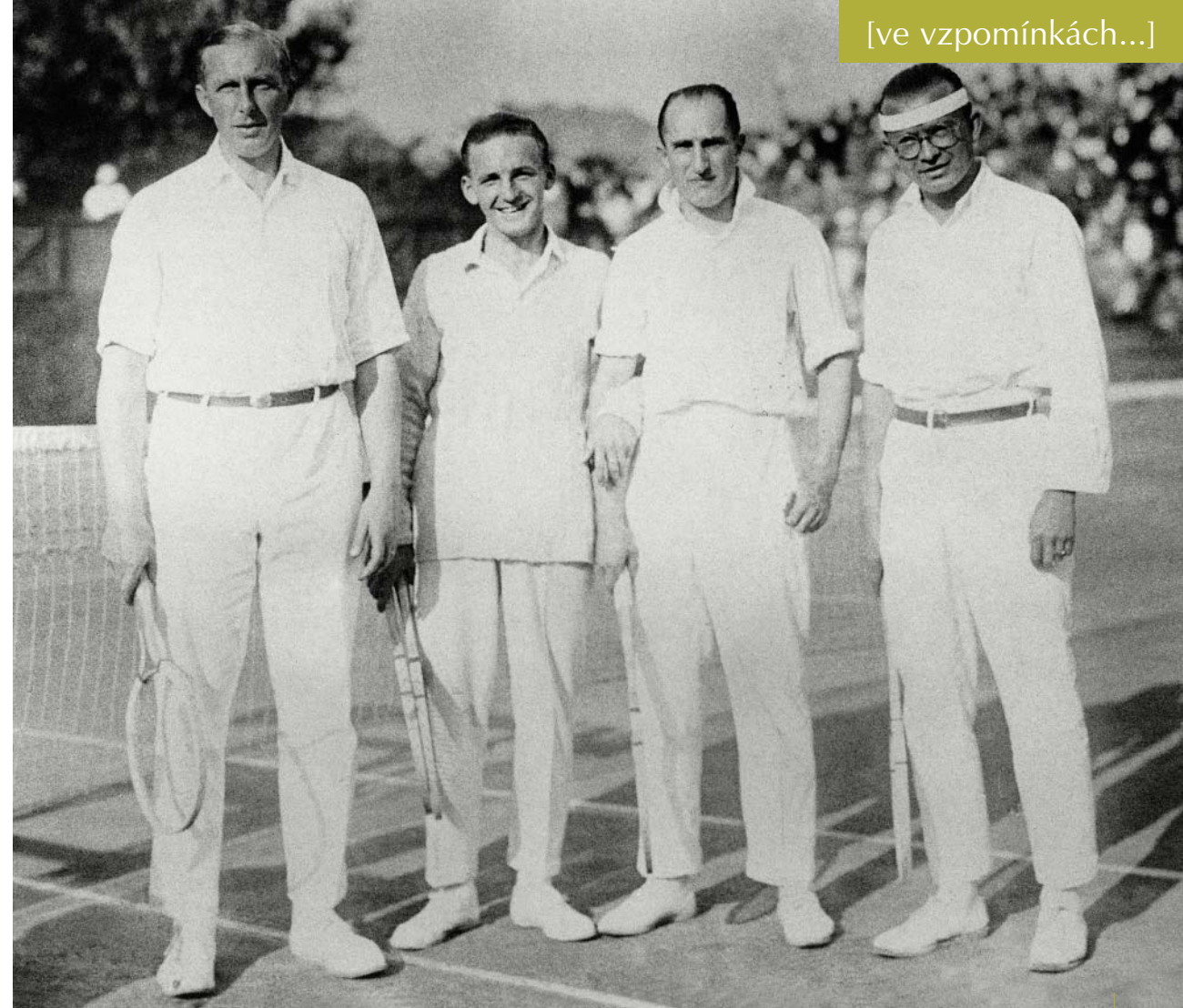
Tendr ale před pár lety vyhrála...

„...hamburská firma Meridian Spa zaměřená na wellness centra. S tím, že na místě starého zimního stadionu bude rozsáhlé wellness, tedy centrum péče o tělo a relaxace. To by měla být výdělečná záležitost. Město Praha ale k projektu připojilo úkol revitalizovat také východní část ostrova. A protože se dlouho nic nedělo, vstoupili jsme do jednání s Meridian Spa a následně do jejich práv a povinností a převzali projekt na sebe. Meridian Spa je v tuto chvíli naším partnerem, v podstatě subdodavatelem projektu se zodpovědností za wellness. Revitalizace východní části ostrova je naší záležitostí, partnerem města jsme v tuto chvíli my.“

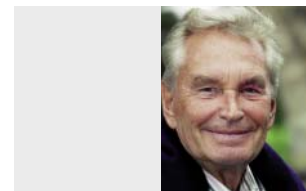
Už existuje projekt?

Nebo alespoň rámcová představa o něm?

„Samozřejmě. Začít se ovšem musí infrastrukturou a zázemím, které tu nutně bude muset být, aby Štvanice byla zelenou, ale přitom živou zónou. Pomalu vznikají první plány, je ovšem třeba dodržet veškeré formality a procesní povinnosti. Každopádně mám představu o tom, co by Štvanici slušelo - kromě tenisu, samozřejmě. Byl jsem se ve východní části ostrova několikrát projít, mám plochu za Negrelliho viaduktem dokonale zmapovanou. Pro tenisový klub samozřejmě rozvoj ostrova přinese i určitá drobná negativa, bude tu víc živo, větší ruch. Ale mělo by to přinést i řadu pozitiv, především možnost rozšíření za Negrelliho viadukt, kde jsou sice i dnes kurty na Slavoji, ale bez jakéhokoli zázemí.“

Ladislav Žemla (zcela vlevo) před utkáním čtyřhry s Koželuhem, Trozheimem a Grandim (zleva) v roce 1925

Na Ladislava Žemlu vzpomíná Jára Bečka

A příště přineste lísteček!

V klubové restauraci visí jeho fotografie, patří mezi velikány historie I. ČLTK. Ladislav Žemla (1887 - 1955) byl ohromný tenista a můj idol. Co všechno jen vyhrál! A taky to byl skvělej chlap a já měl to štěstí, že jsem si s ním mohl jako junior zahrát a strávit v jeho společnosti pár příjemných chvil. Samozřejmě jsem mu vykal a oslovoval ho *pane inženýre*. Tuhle úsměvnou historku jsem od něj slyšel v Plané, kde měl můj dědeček vilu a kde Žemla s kamarádem Janem Havelkou, jehož zápisky mi po letech pomohly osvěžit paměť, trávili od jara do podzimu důchod houbárením a na rybách.

V roce 1897 si nejstarší pražský německý tenisový klub - Lawn Tennis Club Prag - zřídil sedm dvorců na Kampě mezi Tyršovým domem a Vltavou. Tamní turnaje byly na přelomu století pokaždé sportovní i společenskou událostí. Hráli tam nejlepší borci z Evropy, také Australan Wilding, mistr světa, domácí bratři Ringhofferové, Pecina, Resek či Tahal nijak nezaostávali. Turnaje

doplněné elitními hráčky z Evropy byly pak něčím mezi šlechtickou garden party a dostihy; dámy předváděly nejnovější pařížské a vídeňské toalety a pánové se potili v upjatých císařských kabátech a uniformách.

V roce 1906 uspořádali bratři Ringhofferové mimořádně silný turnaj ve čtyřhře - hrálo se o titul mistra

Rakouska! A pozvání dostali i hoši z I. ČLTK, odkáživa prodchnutí touhou předčít vše, co bylo v Praze německé. A tak se turnajem prokousali i bratři Žemlové: Ladislav, známý pod přezdívkou Rázný, a Zdeněk-Jánský. Poslední den turnaje roztrhali hned ráno anglický pár Ritchie - Simmond a týž den odpoledne nastoupili ve finále proti dalšímu skvěle sehranému anglickému páru Adams - Beamish.

Klub se plnil vznešenou společností už po poledni, nikdo nepochyboval o triumfu Angličanů, účast Čechů ve finále však přinesla zvědavost. Jeho Excellence, pan místopředseda hrabě Thun, se objevil o půl čtvrté; vystoupil z landaueru a z dvoumetrové výše rozdával úsměvy a snažil se mluvit česky. Bylo nádherné slunné odpoledne, když sebejistí Angličané nastoupili na dvorec. Z našich ovšem jen Žemla-Jánský. Rázný se opozdil, neb pomáhal rybářům vytáhnout z Vltavy sumce. A tak zakladatel českých sportů a předseda I. ČLTK Rössler-Ořovský zoufale pobíhal kolem, když mohutný hrabě Wratislav usedl na empajr. Už už hrozila ostuda, když Žemla-Rázný dorazil.

Hra začala. Oba páry bojovaly podobnou taktikou; chytří rozehrávači Adams a Jánský, draví a útoční smečáři Beamish a Rázný. Angličané hýřili zkušenostmi a sebevědomím, naši mladíci nadšením. Obětavě lovili míče až u postranních sítí a při každé příležitosti se drali do útoku. Jánský konal taktické divy, honil soupeře

po všech rozích a tlačil je do obrany. Rázný zakončoval drtivými údery. Boj byl na vážkách. Až při jednom střídání Jánský povídá klubovému spoluhráči Tahalovi: „Řekni tomu volovi, ať servíruje Beamishovi do bekhendu, přece to umí!“ Na udivenou otázku, proč to Jánský bratrovi neřekne sám, se dozvěděl: „To nejde, my spolu nemluvíme...“ A tak Tahal vyřídil taktický pokyn a - nastal obrat! Rázný uměl pět druhů podání a dovedl dát míči takovou faleš, že tenisák odsakoval soupeři vysoko přes ruku. Beamish ztratil return a Češi opanovali dvorec, v páté sadě zvítězili! Radost to byla nezměrná, vždyť se titul pro mistra Rakouska stěhoval na Štvanici!

Slavné vítězství mělo ovšem dohru. Jen pár dnů po turnaji svolal ředitel reálky na Malé Straně sbor pedagogů a sdělil, že je povolán k jeho Excelenci panu místopředsedou v jakési věci sportovní týkající se studenta Ladislava Žemly, pravděpodobně s nepříjemnými důsledky.

„Jak známo, studenti v poslední době holdují nemalou měrou zakázaným nemravům sportovním, zúčastňují se veřejných zápasů na Letné ve všelijakých spolicích zakrývajících svou činnost použitím pitvorných pseudonymů a dokonce nalepováním falešných vousů, jen aby nebyli poznáni,“ hřimal ředitel reálky Ulsberger. „Obávám se, student Žemla je zapleten do obdobného přehmatu,“ říkal ustaraně kolegům kantorům.

Výslech Žemly v ředitelně však nic nepřinesl, a tak jej Ulsberger poslal, aby se vykoupal a učešal a hned s ním odjel kočárem do místopředsedského paláce. V přijímacím pokoji seděl pod obrazem Jeho Veličenstva císaře pána hrabě Thun v hovoru s baronem Ringhofferem. Ředitel se hluboce uklonil, Jeho Excellence vstala, pokynula oběma, aby si sedli, založila ruce za záda a začala česky: „Já vás dal, pan ředitel, zavolat ve věci důležité, kvůli tutoho vašeho studenta Rázného.“

„Jakýpak Rázný?“ ustrnul Ulsberger.

„Nepochybuji, že je vám známo, co tento, ehm, mladý muž provedl,“ pokračoval hrabě Thun.

„Jistěže je, nadmíru nepříjemné,“ koktal Ulsberger...

„Ale proč nepříjemné, já myslet příjemné?“ divil se hrabě. „Já vám, pane direktor, můžu gratulovat k vaší výchově, je to i vaše zásluha,

že máme v Praze takového sportovníka, jistě byl i pochválen? Nebo nebyl?“

Ředitel nic nechápal, potil se a lapal po dechu.

„No, to dobře,“ pokračoval hrabě Thun a obrátil se na barona Ringhoffera: „Tady pan baron přijel z Vídeň a říká, že ty dvě Žemle byli vybráni, aby reprezentovali mocnářství proti Říši německé in München. To je veliký čest a bude třeba dát Žemli urlaub ze školy.“

„S radostí, Excellence,“ zakoktal Ulsberger.

„No tak to moc těší a přijdu se na váš ústav podívat. A propos: on dělá letos Maturitätsprüfung, že jo? Bylo by nemilé, kdyby mu cesta škodila.“

„Račte být bez obav, Žemla je velmi dobrým žákem,“ soukal ze sebe ředitel. A pak oba hodnostáři podali Ulsbergerovi ruku, poklepali Žemlovi na rameno a Jeho Excellence řekla: „Jen tak dál, mladý muži.“ A tak byla i maturita v suchu.

Ředitel couval zadkem napřed hluboce se ukláněje, a když s Žemlou usedli do kočáru, setřel si pot a vydechl: „A teď mi, člověče, řekněte, co jste to s tím vaším bratrem prováděli za dostihy?“ Žemla na to, že nic zásadního, že jen vyhráli mistrovství Rakouska v tenisu. „A to jste nemohli říct hned?! Vždyť mě z toho málem ranila mrtvice,“ ulevil si ředitel a po chvilce už smířlivěji dodal: „Až budete hrát příště, přineste mi lísteček, rád bych se přišel podívat.“

Týden nato vyhrálo Rakousko s Čechy i Vídeňáky v sestavě nad Německem 7:6 a rozhodující bod udělali Žemla-Jánský a Žemla-Rázný v deblu, když porazili mistry Říše, pár Otto von Müller - Schmidt.

Ing. Ladislav Žemla (1887 - 1955)

- známý též pod přezdívkou Rázný
- osminásobný mistr zemí Koruny české ve dvouhře a jedenáctinásobný mistr ve čtyřhře
- po první světové válce čtyřnásobný mistr ČSR ve dvouhře i v deblu
- na OH 1906 v Aténách a 1920 v Antverpách získal bronz v deblu, resp. mixu, na OH 1912 ve Stockholmu byl čtvrtý ve dvouhře a získal zvláštní cenu za nejdokonalejší styl
- v letech 1921 - 1927 reprezentoval v Davisově poháru, sehrál 23 zápasů

SAFINA

Ekologické ZPRACOVÁNÍ VÝROBA A RECYKLACE DRAHÝCH A NEŽELEZNÝCH KOVŮ

SAFINA, a.s. již od roku 2002 ve spolupráci s Chemoprojektem, a.s. a International Lawn Tennis Club of the Czech Republic podporuje činnosti a projekty **Nadačního fondu dětského a juniorského tenisu**

Hlavní cíle nadačního fondu jsou:

- rozvoj a podpora dětského a juniorského tenisu
- rozšiřování tenisové členské základny
- podpora mládežnického tenisu na výkonnostní a vrcholové sportovní úrovni

Vybrané podporované projekty nadačního fondu:

- tradiční mezinárodní turnaj ITF – SAFINA CUP pořádaný na dvorcích I.ČLTK Praha
- turnaje SAFINA MINI CUP pro kategorii dětí
- tenisové akademie
 - I. stupeň – spolupráce se ZŠ Hostýnská – vyhledávání talentů a všeobecná příprava
 - Travelling team vrcholových hráčů juniorské kategorie

SAFINA, a.s.

Vídeňská 104, Vestec, 252 42 Jesenice
Tel: +420 241 024 111, Fax: +420 241 024 292
e-mail: info@safina.cz, www.safina.cz

Podporujeme juniorský tenis

